

บทนำ

หากคุณกำลังจะตาย คุณจะนึกถึงอะไรเป็นสิ่งแรก?

ครอบครัว คนรัก เพื่อนฝูง ลัทธิเลี้ยง หน้าที่การงาน ทรัพย์สินสมบัติ หรือหนี้สิน ต่างคนต่างก็คิดถึงสิ่งสำคัญของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่ยากทำ แต่ไม่เคยมีโอกาสทำ

หนึ่งในเรื่องตลกร้ายในชีวิตมนุษย์ก็คือ มีเวลาทั้งชีวิตแต่ไม่ยอมทำ ในสิ่งที่ต้องการ แต่ครั้นถึงวาระสุดท้ายกลับมานึกถึงเรื่องนั้น นึกเสียดาย และเสียใจว่า ตนน่าจะทำมัน

‘ถ้ารู้ก่อนหน้านี้นะ ฉันคงจะทำอย่างโน้น ฉันคงจะทำอย่างนี้...’

แต่ต่อให้อยากทำสักเพียงใด มันก็สายเกินไป เพราะความตาย มักจู่โจมเข้ามาหา กระโจนขย้ำดูดจลัทธิร้ายโดยไม่ยอมให้เหยื่อได้เตรียมใจ หรือตั้งตัวใดๆ

ใบหน้าขาวจัดแต่คมสันเปี่ยมขึ้นไปด้วยหยดน้ำตา เรือนกายใหญ่ โตลั่นเทิ้มเพราะไม่อาจเก็บกลิ่นอาการสะอื้นฮักของตัวเองได้ ชายหนุ่ม

ออกแรงกดดันแรงเพิ่มอีก ใต้ดวงพระจันทร์กลมโตซึ่งคืนนี้กลายเป็นสีแดง เลือดจากปรากฏการณ์ ‘บัลด์มูน’^๑ เขาบังคับบรณนัตลีบรอนซ์ของฟุงทะยาน ไปตามแนวถนน ฝ่าความมืดของรัตติกาลยามดึกสงัด เสียงโทรศัพท์จาก เพื่อนรักดังอย่างต่อเนื่อง แต่เขาไม่มีกะจิตกะใจจะรับสายด้วยซ้ำ เพราะ หัวใจของเขามันกำลังแตกออกมาเป็นเสี่ยงๆ

‘นี่ฉันเองนะ แกอยู่ที่ไหน รับสายฉันหน่อย อย่าทำอย่างนี้สิ ฉัน เป็นห่วงแกมากนะ’

เสียงหวานแต่พราวของเพื่อนสนิทที่ส่งผ่านข้อความเสียงซึ่งฝากไว้ใน โทรศัพท์มือถือยิ่งเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยเหมือนเคย ทว่ามันเป็นความ ห่วงใยที่ส่งไปไม่ถึงผู้รับ เพราะบัดนี้ผู้รับปิดกั้นตัวเองอยู่ในความโศกเศร้า ถึงขีดสุด

‘ใจเย็นๆ ก่อน ตั้งสติแล้วมาช่วยกันหาทางออกดีกว่า ถึงผู้ชาย คนนั้นจะไม่รักแก ไม่ต้องการแก แต่รู้ใช่ไหมว่า แกยังมีฉันอยู่ ฉันรักแกนะ ไทร. กลับหาฉันด้วย ขอร้องละ’

แต่ต่อให้เพื่อนจะอ่อนวอนเพียงใด ก็ไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มยอม สงบอารมณ์ลง เพราะความทุกข์มันกัดกินตัวตนและสติของเขาจนหมดสิ้น หากไม่นับ ‘ยิหาวา’ เพื่อนสนิทของเขาแล้ว ในโลกใบนี้ก็คงไม่มีใครรักเขา จากใจจริงอีก ไม่มี ไม่มีเลยสักคน แม้กระทั่งคนที่เขามอบหัวใจให้ก็ยังคงล่า ทรมานเขาได้ลงคอ!

และก็เหมือนจะรู้ตัว เพราะไม่ก็หน้าที่ต่อมาคนทรยศที่ว่าก็โทรศัพท์ หาเขา เดิมที่ตั้งใจจะไม่รับ แต่เมื่อเสียงเรียกดังมากเข้า เขาก็ตัดสินใจ

^๑ บัลด์มูน คือปรากฏการณ์ที่ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงหรือสีส้มอิฐคล้ายเลือด เกิดจากการที่ ดวงอาทิตย์ โลก และดวงจันทร์โคจรมาอยู่ในระนาบเดียวกัน ส่งผลให้แสงสีแดงจากดวงอาทิตย์ หักเหตวนานบรรยากาศของโลกไปกระทบกับดวงจันทร์ทำให้ดูคล้ายสีแดง ในทางความเชื่อถือว่าเป็นลางร้าย บ่งบอกถึงการการสูญเสียชีวิต ลี้ลับ หรือโลกหลังความตาย

รับสาย ไม่ใช่เพราะตัดความรำคาญ แต่เพราะลึกๆ แล้วเขายังมีความหวัง หวังว่าหลังจากผ่านการทะเลาะครั้งใหญ่จนเขาต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัวแล้ว เขาจะได้ฟังเหตุผลว่าคนรักไม่ได้นอกใจตน แม้ว่ามันอาจจะกลายเป็นเพียงคำแก้ตัวที่ไม่เป็นความจริงเลยก็ตาม แต่เขาพร้อมจะเชื่อ ทว่าสุดท้ายมันก็เป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ

ผู้ชายคนนั้นไม่เคยรักเขา ไม่เคยเลยตั้งแต่ต้น ที่เข้ามาใกล้ซัดทำดีด้วย ก็เพื่อหลอกนำทรัพย์สินเงินทองของเขาไปบำรุงบำเรอตัวเองและแฟนสาว ทั้งสิ้น และที่โทร. มาคราวนี้ก็ไม่ได้เป็นห่วงหรือเพื่อรังเขาแต่อย่างใด แต่โทร. มาโวยวายให้เขานำรถยนต์ไปคืนเท่านั้น

“เป็นบ้าอะไร เอารถมาคืนเดี๋ยวนี้ ผมจะใช้รถ!”

ดวงตาของสารถีนุ่มแดงกำ ภาพในสายตาพร่ามัวจากม่านน้ำตา ชมุกขมัว ทั้งโศกเศร้าและโกรธซึ่ง

“ฉันไม่ให้ เธอจะเอารถไปรับนั่นใช้ไหม นี่มันรถของฉัน ฉันเก็บหอมรอมริบซื้อมันมาด้วยน้ำพักน้ำแรง เธอไม่มีสิทธิ์เอาไป!”

“เฮอะ ทำไมจะไม่มีสิทธิ์ล่ะ ในเมื่อพี่เป็นคนเซ็นยกมาให้ผมเอง สมมงเลื่อมหรือไง!”

“แต่เธอหลอกหลวงฉัน ที่ฉันยกมาให้เพราะเธอบอกว่าเธอรักฉัน”

“ก็หน้าโง่ตัวเอง ช่วยไม่ได้!”

“อะ...อะไรนะ”

“หน้าโง่!” ปลายสายยั่วราวกับกลัวเขาจะได้ยินไม่ชัดพอ “ผมบิบบคอฟี ให้เซ็นยกหรือข้าวของพวกนั้นให้หรือไงล่ะ ก็เปล่าเสียหน่อย พี่เต็มใจให้ผมเองทั้งนั้น แค่อ้อคำหวานเข้าหน่อยก็แทบประเคนให้ทุกอย่าง รถคันนี้ก็เหมือนกัน มันเป็นกรรมสิทธิ์ของผมโดยชอบธรรมแล้ว ฉะนั้นผมจะขับไปรับใครมันก็เรื่องของผม ไม่ต้องมาสาระแน!”

พอถูกคนรักตวาดใส่เช่นนั้น ความพยายามที่จะทำเป็นเข้มแข็งก็หมดลง ทำหน้าตาไหลพรings

“แม่คะ พี่ทำผิดอะไรน้าหรือ ทำไมเธอถึงใจร้ายใจดำกับพี่ขนาดนี้!”

“มึงอย่าสะตืดสะตึงได้ไหม อีตุ๊ด! ตอนแรกก็ว่าจะใจเย็น พูตตี้ๆ ด้วยหรอกนะ แต่ตอนนี้กูชักรำคาญมึงเต็มทีแล้ว มึงถามว่าทำอะไรผิดใช่ไหม ใช่ มึงผิด ผิดที่เกิดมาวิปริตผิดเพี้ยนยังไงละ นำชยะแขงสิ้นดี มึงคิดว่าโลกนี้จะมีรักแท้ให้คนอย่างมึงหรือไง โลกสวยจริงๆ เลยนะ แม้แต่ครอบครัวของมึงเองยังอายจนไม่เอามึงเลย แล้วจะมาคาดหวังความรักอะไร ปัญญาอ่อน หัดเจียมตัวซะบ้าง!”

คนถูกตำท้อสะอึกเพราะถูกจี้ใจดำอย่างแรง โลกสีทึบหลากที่เคยฝันไว้ถล่มทลายลงต่อหน้า

ที่ผ่านมาเขาคงเข้าใจผิดไปเองใช่ไหม คำกล่าวที่ว่า รักที่ตัวตน รักที่จิตใจ โดยไม่สนใจเพศสภาพ ในที่สุดแล้วคงเป็นเพียงแค่คำกล่าวสวยหรูในโลกอุดมคติสินะ เพราะมันไม่เคยมีอยู่จริง...ไม่เลยสักนิด!

“กูจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย เอารกฏมาคืนภายในวันนี้พรุ่งนี้ แล้วจากนั้นจะไสหัวไปตายที่ไหนก็ไป!”

คำสุดท้ายของหนุ่มคนรักคือการสาปส่งให้ไปตาย จะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีก ในระหว่างที่กำลังคิดว่าต้องทำอะไรต่อไป เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นอีกครั้ง หน้าจอปรากฏเป็นชื่อของเพื่อนสนิทที่เขารักที่สุด...
ยิหवा

เห็นแล้วก็ทำให้นึกถึงข้อความเสียงที่เธอทิ้งไว้ ยิหवाพูดถูก ถึงจะไม่มีคนรัก แต่เขายังมีเพื่อนคนนี้ เขาควรจะไปหาเธอก่อน กลับไปตั้งหลักในเซฟโซน ตั้งสติและค่อยๆ คิดหาทางออกอย่างที่พวกเขาเคยทำร่วมกันยามที่มีปัญหาต่างๆ ผ่านเข้ามา

ใช่...เขาต้องกลับไปหาเธอ

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว คนคิดได้จึงเตรียมจะเลี้ยวรถกลับที่ทางกลับรถใต้สะพานข้างหน้า แต่โชคร้ายนักที่เขาไปไม่ถึง ก่อนจะถึงจุดหมายไม่กี่ร้อยเมตร ในยามที่มีมือใหญ่ละจากพวงมาลัยเพียงชั่วเสี้ยววินาทีเพื่อป้าย

เข็ดน้ำหูน้าตาที่ยังไหลลงมาไม่ขาดสายนั้น เกรงของใครคนหนึ่งก็โผล่พรวดพราดมาจากข้างทาง วิ่งตัดหน้ารถเขাকেทันหันในระยะกระชั้นชิด

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนไม่ทันได้ตั้งตัวด้วยซ้ำ สารภีหนุ่มร้องลั่นตกใจแทบสิ้นสติ กดเบรกรถมิดเพื่อห้ามล้อให้หยุด แต่ต่อให้ทำเช่นนั้นแล้ว เขาก็ไม่อาจหยุดรถได้ตั้งใจอยู่ดี ท้ายที่สุดเขาจึงเลือกหักพวงมาลัยหลบในวินาทีสุดท้าย ซึ่งก็ไม่น่าจะทันกาลเพราะเขาได้ยินเสียงดังบั้งคล้ายกระโปรงหน้าชนเข้ากับร่างปริศนาอยู่ดี ไม่มีเวลาสำรวจจากร่างนั้นว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรด้วยซ้ำ รถยนต์ของเขาก็พุ่งแหลนตามแรงหักเลี้ยวออกไปชนเข้ากับต้นไม้ข้างทางเต็มแรง!

เข็มขัดนิรภัยที่ชายหนุ่มคาดไว้ทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี มันกระตุกรั้งร่างหนาไว้กับเบาะทันที ป้องกันไม่ให้ตัวเขากระเด็นออกไปนอกรถ แต่ก็นั่นละ เขาโชคไม่ดีเท่าไร เพราะแม้เข็มขัดนิรภัยจะทำงาน แต่ถุงลมนิรภัยกลับขัดข้องไม่ทำงานเสียอย่างนั้น ทำให้พวงมาลัยกระแทกเข้าที่หน้าอกอย่างแรง ร่างกายถูกอัดติดกับรถยนต์ ระเบิดราวกับกระป๋องน้ำอัดลมที่ถูกเหยียบ

หนาวเหลือเกิน ทั้งเจ็บทั้งหนาว เขากำลังจะตายแล้วหรือ ดวงตาของคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยเริ่มหริบหรือ พร่ามัวลงไปเรื่อยๆ ลมหายใจของเขาแผ่วเบาลงไปทุกขณะ นี่ก็ถึงเพื่อนรักด้วยความโหม่นสลึง น่าแปลกที่คนเรามักตระหนักถึงสิ่งสำคัญหรือคนสำคัญเมื่อยามสายไป

‘ขอโทษนะ ยิวา ฉันคงกลับไปหาแกไม่ได้แล้ว’

ทว่าความโศกเศร้านี้คงไม่ได้มาจากหัวใจคนที่ติดอยู่ในซากรถเพียงคนเดียว แต่ยังคงมาจากอีกร่างหนึ่งซึ่งนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นถนนด้วย

ท่ามกลางโลหิตสีแดงฉานน่ากลัวที่ซีมิ์ไหลออกมาจากศีรษะ กรอบแว่นตาที่สวมแหกสะเก็ด ร่างของชายหนุ่มนอนแผ่หลายอยู่ตรงนั้น เจ็บราวและบอบซ้ำไปทั้งร่างจากการถูกรถยนต์พุ่งชนอย่างแรง อยากรู้ว่าแต่ชยับ

ไปไหนเลย แแต่บังคับตัวเองให้หายใจต่อก็ยากนัก มันรวยรินลงเรื่อยๆ ตั้ง
เปลวเทียนแสงริบหรี่ที่ใกล้ถึงเวลามอดดับ

เขากำลังจะตายใช่ไหม น่าเสียดาย...ถ้ารู้ก่อนหน้านี้ เขาคงจะรีบทำ
ในสิ่งที่ยากจะทำ รีบพูดในสิ่งที่ยากพูด

เปลือกตาหนักอึ้งค่อยๆ ปิดลง บดบังภาพพระจันทร์สีเลือดกลาง
ฟากฟ้า เหลือเพียงความมืดมิด

ร่างหนากระตุกเหวี่ยง ทิ้งน้ำตาหยดสุดท้ายร่วงผล็อย ก่อนจะแน่นิ่ง
ไปในที่สุด

‘ความตาย’ ั้นหรือ ถ้าเขามีโอกาสอีกครั้ง ก็คงจะดีสินะ’

๑

โอกาสอีกครั้ง

หากจะจัดอันดับความเลิกละของชีวิตใครสักคนแล้ว ยิวาเชื่อว่า ชีวิตของ ‘จิณณ์ จิรนนท์’ เพื่อนสนิทของเธอ น่าจะถูกจัดไว้ในอันดับต้นๆ แน่ เพราะนอกจากจะมีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาชวนกรี๊ดตามสมัยนิยมแนวโอปป้าแล้ว เขายังมีความสามารถรอบด้าน ทั้งจำเริญ เป็นมิตร เรียนดี กีฬาเด่น ดนตรีถนัด ครบเครื่องชายในฝันอย่างที่ว่าๆ ทุกคนใฝ่ฝันหา เมื่อสมัยเรียนมัธยมต้นเขายังเคยมีแม่กระทิงกลุ่มแฟนคลับเป็นของตัวเองด้วยซ้ำ

‘พี่จิณณ์ พี่จิณณ์ขา หันมาทางนี้หน่อยค่ะ กรี๊ด!’

ภาพกลุ่มแฟนคลับนักเรียนหญิงที่ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดติดตอยห้อยตามเขาไปเกือบทุกที่นั่นเป็นเครื่องการันตีความฮอตปรอทแตกของเขาได้เป็นอย่างดี แต่ก็นั่นละ เรื่องเหล่านี้กลายเป็นอดีตไปเสียแล้ว เมื่อก้าวสู่ช่วงมัธยมปลายจิณณ์ก็เริ่มค้นพบตัวเอง และเปิดเผยความเป็น ‘องค์แม่’ สู่อายตาสาธารณชนอย่างเต็มที่เมื่อข้ามมหาวิทยาลัย

‘ฉันเบิกเนตร โตเป็นสาวแล้วละ!’

เขามักจะแซวตัวเองอย่างนี้ทุกครั้งที่มีคนมาถามถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ เพราะรู้สึกเสียดาย ที่จริงแล้วมันไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงหรอก แต่คือพัฒนาการต่างหาก เป็นพัฒนาการที่ยิหาวร่วมยินดีไปด้วย ธรรมเนียมทางเพศของเพื่อนจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญ เพราะสุดท้ายแล้วเขาก็ยังคงเป็นเพื่อนสนิทและหุ้นส่วนธุรกิจที่ดีที่สุดของเธอ ไม่ว่าจะในฐานะ ‘จิณณ์’ หรือ ‘จินนี่’ ผู้ซึ่งมีจิตวิญญาณขององค์กรแม่มาดอนนาและเลดี้ก้ามาประทับรวมกันก็ตาม

‘Hoo, Like a virgin! Touched for the very first time~’

ทุกๆ เช้าก่อนเปิดร้านเสื้อผ้าที่เธอและจิณณ์หรือจะเรียกให้ถูกต้องกว่าคือ จินนี่ เป็นหุ้นส่วนร่วมกันนั้น หญิงสาวจะได้ยินเพลงฮิตตลอดกาลของมาดอนนาดังแว่วมาแต่ไกลเสมอ ครั้นพอผ่านประตูเข้าไป ร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทที่อยู่ใกล้ในชุดแฟชั่นหลุดโลกซึ่งมีเลดี้ก้าเป็นแรงบันดาลใจก็จะพุ่งตัวจากหลังเคาน์เตอร์เข้ามาอวดรัดทักทายเธอ แล้วตามด้วยการเม้าท์มอยอัปเดทกอสสิปิตต่างๆ ที่เขาเรียกมันว่า ‘ตั้งเตา’ ซึ่งก็ไม่ว่าไปสรรหาหัวข้อมาจากไหนสัก เพราะไม่เคยซ้ำกันเลยสักครั้ง แจกความสดใস্যามเข้าให้เธอได้ยิ้มและหัวเราะทุกวัน

‘แก~อิหว่า มาตั้งเตาเร็ว พนักงานชายคนใหม่ในซอปลือที่ชั้นสาม ล้อล่อละแก แกมัวแต่นั่งเฝ้าร้านเลยยังไม่เห็นละลืท่า ฉันไปส่องมาแล้ว หล่อว๊วตายควายล้มมาก หน้าเงี๋ไซ้ ฉันนี่ใจบางไปหมดแล้ว ซอปลือคือดีคือปัง!’

‘เดี๋ยวกู บังปินาคณะลี ซอปลือที่ชั้นสามนั้นนะมันร้านคู่แข่งเราเลยนะยะ แกจะทำอะไรก็ได้ แต่แกจะชมร้านคู่แข่งแบบนี้ไม่ได้!’ หญิงสาวแหวสีที่เล่นที่จริง แต่เพื่อนสนิทที่ไหวไหลอย่างไม่มียี่หระอยู่ดี

‘ฉันไม่นับผู้หล่อๆ งานคืออย่างนี้เป็นคู่แข่งยะ’

‘เรวด!’

‘เรวดแต่ไม่ร้าน คันธมาศนิตหน้อยพอเป็นลีสัน’

ยิวหายุ่ปากใส่ เพราะความที่ใกล้ชิดกับเขามาจน จึ่งพอเข้าใจศัพท์ แสงในวงการนี้อยู่บ้าง ‘คันทมาศ’ มีความหมายคล้ายคำว่า ‘คันท’ คือ เรียก เพศที่สามที่ทำตัวอยากผู้ชายแบบไม่อายสังคม จินนี่นะคันทมาศเล็กน้อย พอให้น่ารักเท่านั้นเอง ข้อนี้เธอรู้ดี เขาอาจจะทำตัวแรง พุดจาแรงไปบ้าง แต่ เอาเข้าจริงก็ไม่เคยทำตัวไม่ดีหรือเลื่อมเสียมเสียวสักครั้ง แต่ถึงจะรู้อย่างนั้น ก็อดแหย่เพื่อนไม่ได้

‘ซุงแหล’ เธอลากเสียงยาว โต้ตอบเพื่อนด้วยศัพท์ในวงการเดียวกัน กลับบ้าง ‘ระวังเถอะ ตายไปแล้ว ตกนรกแน่ๆ!’

คนถูกทหาว่า ‘โกหก’ คำว่าปากร้อยแปดสิบองศา ดีแซนคนช่างแหย่ ดังเพียะ

‘อีหว่า อีเพื่อนบ้า ตกนรกบ้านแกนะสิ ฉันทพูดจริงนะ ถึงฉันทจะชอบ มองผู้หล่อๆ แต่จริงๆ แล้วฉันทรักเดียวใจเดียวจะตายไป แกก็หน้าจะรู้ดีนี่ จันท ปานนี้ฉันทยังเป็นสาวพรหมจรรย์ Like a virgin...touched for the very first time อยู่เลย’ เขาออกเสียงท้ายประโยคเป็นทำนองเพลงของคิลปิน โปรต เน้นย้ำความบริสุทธิ์ที่ผุดผ่องของตัวเองซึ่งยังรอให้ใครสักคนเข้ามา ทำลายมัน

‘เมื่อไรหน้อที่ใครคนนั้นจะมากกระทำย่ำยีความบริสุทธิ์ของฉันทให้พัง ปันปี ฉันทรอจนเหนียงจะยานอยู่แล้ว ฮือ’

‘โอ้ๆ ไม่ร้อนนะ เตียวเมกอัปละลายหมด’ ยิวหายิ้มแฉ่ง เข้าไปกอด ปลอบเพื่อนยกใหญ่ ไม่รู้ว่าตั้งใจปลอบจริงๆ หรือแค่อยากจะหยอกเพื่อน กันแน่

บางทีการที่เขาเป็นเงินที่มีมันก็ดีเหมือนกัน เธอชอบที่เขาเป็นแบบนั้น มากกว่านิดหน่อย เพราะหากเขายังเป็นจิณณ์ ต่อให้สนิทสนมอย่างไร แต่ ชายหญิงต้องมีระยะห่างระหว่างกัน พอกลายเป็นเงินนี้ ระยะห่างเหล่านั้น ก็หายไปโดยปริยาย เพราะต่างคนต่างคิดว่า เป็นเพศเดียวกัน จึงกล้าล้อเล่น ถูกเนื้อต้องตัวกันได้อย่างสนิทใจกระทั่งเข้านอกออกในที่พักของกันและกัน

ได้ตลอดโดยไม่คิดอะไร แต่ก็นั่นละ บางครั้งคนภายนอกที่ไม่รู้ข้อเท็จจริง เพียงพอก็เข้าใจว่าเธอทั้งสองเป็นคู่รักกัน หนักหน้อยก็สามีภรรยา เธอคิดว่ามันเป็นเรื่องขบขันดี แต่เงินนี่กลับไม่เข้าด้วยเท่าไร แทบจะกรี๊ดใส่หน้าคนพวกนั้น

‘بابอ ฉันกับแก่นะหรือ โอ้ย ชนลุก คิดได้ไง ฟ้าจะผ่าเอานะสิ ฉันไม่กินพวกสปีชีส์เดียวกันยะ!’

ไม่รู้ว่าเพราะกลัวจะมีคนเข้าใจผิดอีกหรือเปล่า แต่ในเวลาไม่นาน เงินนี้ก็หาหนุมร่น้องมาเดินควงได้ สวิตกันจนยิหวารู้สึกอิจฉาเล็กๆ ทำให้เธออยากริบหาแฟนเป็นตัวเป็นตนจะได้สวีตอย่างนี้บ้างเช่นกัน แต่ในทางปฏิบัติทำได้ยากนัก จนเธอถอดใจเลิกหาไปในที่สุด และเปลี่ยนมาช่วยเชียร์เพื่อนแทน

‘แล้วแกกับน้องแม็คเป็นยังไงบ้าง คีบหน้าไปถึงไหนแล้ว’

พอลามไถ่ถึงแฟนหนุ่มคนปัจจุบันซึ่งรู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ หนุมหล่อหัวใจสาวก็ทำท่าเอียงอายทันที

‘ก็ดี รักกันดีเหมือนเดิม แต่ต่อให้ฉันอ่อยร้อยแปดกระบวนทำยังไงนางก็ยังไม่ยอมรุกรุกทำลายความจิ้นของฉันเสียทีเนี่ย!’

แม้ที่ผ่านมาเงินนี้จะมีแฟนมาแล้วหลายคนด้วยความที่เป็นคนหน้าตาดี แต่ก็เหมือนบุญมี ทว่ากรรมคอยบัง เพราะเมื่อจะถึงเวลาเข้าด้ายเข้าเข็มทีไร ก็มักจะมีเหตุอื่นมาแทรกแซง โดนคนอื่นแย่งแฟน ‘ปาดหน้าเค้ก’ บ้างละ โดนบอกเลิกบ้างละ ท้ายที่สุดเขาก็เลยยังไม่ได้ถูกพรากความบริสุทธิ์สมตั้งใจหวังสักที แต่กับแฟนหนุ่มคนนี้ เขามีความหวังมากกว่าคนก่อนๆ ตั้งปณิธานมั่นว่าต้องโดนเผด็จศึกพรากพรหมจรรย์ให้ได้ก่อนถึงวันแต่งงาน

ใช้...ฟังไม่ผิดหรอก แต่งงาน!

เงินนี้รักและจริงจังกับผู้ชายคนนี้อาจจนวางแผนจะแต่งงานกัน ถ้ามันเป็นความสุขของเพื่อน เธอพร้อมสนับสนุนอยู่แล้ว แต่ก็นั่นละ เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า ชายคนนี้รักเพื่อนของเธอจริงๆ หรือไม่ เพราะพฤติกรรม

ช่วงหลังๆ มาฉันเริ่มออกอาการแปลกพิกล ไม่ว่าจะเป็นการคำพูด ท่าทาง สายตา รวมถึงเรื่องที่เคยแต่จะยกข้ออ้างมาสารพัดเพื่อให้เพื่อนของเธอโอนยกสินทรัพย์ต่างๆ ให้ที่ละอย่างสองอย่างด้วย ล่าสุดได้ยืนยันว่าเป็นรถยนต์แสนรักของเพื่อน

ยิวหัวรู้สึกเป็นห่วง กลัวว่าเพื่อนจะถูกหลอก แต่ก็ไม่กล้าพอจะเข้าไปจู้จี้จ้านในความสัมพันธ์ของเพื่อนและคนรัก จึงได้แต่คอยดูอยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ และพยายามเตือนให้เขาระวังตัว จินนี่รับปากว่าจะระวัง แต่ก็เท่านั้น เพราะสุดท้ายเขาก็พ่ายแพ้ต่อคำชักจูงหวานหูของแฟนหนุ่มอยู่ดี

‘ผมรักที่จินนี่ โอนรถให้ผมแล้ว เราจะกลายเป็นคนคนเดียวกันนะครับ’

‘จริงหรือแม็ค เธอไม่ได้หลอกพี่ใช่ไหม’

‘จริงสิครับ ที่ผ่านมามีผมยังพิสูจน์ความจริงใจของผมไม่พออีกหรือเดือนหน้าเราจะแต่งงานกัน ต่อไปนี้พี่ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรอีกแล้วนะ เราจะไปโลกทั้งใบให้กันและกันตลอดไปครับ ผมสัญญา’

มีคนกล่าวไว้ว่า ‘ความรักทำให้คนตาบอด’ แต่แท้จริงแล้วความรักไม่ได้ทำให้คนตาบอดหรอก คนเราต่างหากที่ยอมตาบอดเพื่อความรัก จินนี่ยอมปิดตาตัวเองข้างหนึ่งเพื่อคนรัก เพียงเพื่อจะได้ทำสิ่งที่ฝัน

‘ฉันรู้ว่าแกเป็นห่วง แต่ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ฉันกับน้องเขาจะได้มีความสุขกันแล้วละ’

และมันก็เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นหน้าคนรัก

ครั้งพอได้รับรถยนต์แล้ว จินนี่ก็ถูกทิ้งทันที ไม่ใช่แค่หมดรัก แต่ผู้ชายคนนั้นไม่เคยรักเพื่อนของเธอมาตั้งแต่แรก ทุกสิ่งเป็นอย่างที่เธอกังวลท่ามกลางน้ำตาของเพื่อนที่ร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ยิวหัวรู้สึกเสียใจตามเขาไปด้วย แต่มันยังไม่ถึงที่สุด เพราะสิ่งที่เธอเสียใจมากกว่าคือการที่เธอเกือบต้องสูญเสียเพื่อนไปจากเหตุการณ์นี้โดยที่เธอช่วยอะไรเขาไม่ได้ นับตั้งแต่พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน เธอก็เหลือแต่

จินนี่ เพื่อนสนิทคนนี้นั้นคนเดียวที่ละที่เธอถือว่าเป็นคนสำคัญในชีวิตของเธอ เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่อยากสูญเสียเขาไปเลย

“แกนอนนานเกินไปแล้วนะ ย้ายเพื่อนตัวดี ที่นั่นได้แล้ว”

ท่ามกลางสายระโยงระยางของอุปกรณ์ช่วยชีวิต หญิงสาวกุมมือสหายรักไว้ น้ำตาไหลหลังรินจากนัยน์ตาคู่สวย ชุ่มโชกโบหน้ารูปไข่ให้หม่นหมองลงถนัดตา

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองมาอยู่ที่โรงพยาบาลได้อย่างไร สติการรับรู้ของเธอดับไปกะทันหันตั้งแต่ที่ได้รับแจ้งข่าวว่าเพื่อนประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ แม้จะรอดมาได้เพราะพลเมืองดีผ่านไปพบแล้วนำตัวส่งโรงพยาบาล แต่อาการก็สาหัสจนต้องรักษาตัวในห้องไอซียูหลายวัน เธอเที่ยวมาเยี่ยมเพื่อนทุกวันไม่เคยขาด เผื่อภาวนากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้เพื่อนฟื้นขึ้นมาเสียที่ทั้งเป็นห่วง ทั้งกลัวว่าเขาจะโดดเดี่ยว เพราะนอกจากเธอ ลูกน้อง และผู้บริหารของห้างสรรพสินค้าซึ่งพวกเธอเช่าพื้นที่เปิดชอปแล้วก็แทบไม่มีใครอื่นมาเยี่ยมเขาเลย ไม่ว่าจะเป็นอดีตแฟนหนุ่มซึ่งไร้จิตสำนึกจนไม่คิดจะมาดูคำดูดี หรือแม้แต่ครอบครัวของเขา...

ในล็อบบี้ของโรงพยาบาล ยิหฺวานั่งถอนหายใจเอือกเป็นรอบที่ร้อย อยู่บนม้านั่ง มองโทรศัพท์ในมืออย่างลังเล คิดไม่ตกว่าควรจะไปแจ้งข่าวให้บิดาของสหายทราบอีกครั้งดีหรือไม่ เพราะครั้งก่อนที่โทร. ไปไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร บิดาเพื่อนกระแทกสายใส่เธอก่อนที่จะได้เล่าอะไรด้วยซ้ำ เพียงแค่นี้ได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องของบุตรชาย เขาก็ตัดบท ปฏิเสธที่จะรับฟังทุกอย่าง

‘ถ้าเป็นเรื่องของเด็กคนนั้นละก็ ผมไม่อยากคุย ไม่ต้องโทร. มาอีก’
จินนี่และบิดามีปัญหาไม่ลงรอยกันมานาน เธอทราบดี เพื่อนคงจะโกรธแค้นหากรู้ว่าเธอแอบติดต่อบิดาของเขา ทั้งๆ ที่เคยสั่งห้ามไว้เด็ดขาดแล้ว แต่การที่บุตรชายคนเดียวต้องมาบาดเจ็บอย่างนี้ อย่างน้อยคนเป็นพ่อ

ก็ควรมีสิทธิ์ได้รับรู้ไม่ใช่หรือ ไม่ว่าจะมาหรือไม่มาเยี่ยม หรือสหายจะโกรธ เป็นพื้นเป็นไฟยามที่พื้นขึ้นมาอย่างไรก็ตาม แต่นี่คือสิ่งที่เธอต้องทำ พอได้ข้อสรุปแล้วยิวหาวจึงคิดจะต่อสายหาบิดาของเพื่อนอีกครั้ง ทว่ายังไม่ทันได้ทำอย่างนั้น พยาบาลก็โทร. มาแจ้งข่าวดีเสียก่อน

“คุณคะ คนไข้รู้สึกตัวแล้วนะคะ”

“จะ...จริงหรือคะ!”

ยิวหาวละล่ำละลักถาม ลืมสิ้นทุกสิ่งอย่าง โลกทั้งใบพลันสว่างวาว

“จริงค่ะ ตอนนี้อาจารย์หมอกำลังตรวจอาการให้อยู่ เดี่ยวอีกสักพัก คุณมาเยี่ยมเขาได้เลยนะคะ”

หญิงสาวกล่าวขอบคุณผู้แจ้งข่าว ปาดน้ำตาแห่งความปีติ รีบกลับไปยังห้องพักรักษาตัว

คำภาวนาของเธอเป็นผลแล้ว ในที่สุดเพื่อนรักของเธอก็ฟื้นเสียที... ยิวหาวคิดอย่างแจ่มชัด โดยที่ไม่รู้เลยว่า การฟื้นขึ้นมาคราวนี้ของเขาจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวแปลกแต่จริง ที่ทำให้หัวใจของเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล!

เขาตายแล้วหรือ

ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นคือแสงไฟหน้ารถสว่างจ้า เขากำลังจะข้ามถนน แต่จู่ๆ รถยนต์คันนั้นก็พุ่งเข้ามาชนเต็มแรงจนทำให้เขากระเด็นเกลือกกลิ้งไปตามแนวถนน เลือดสีแดงไหลเป็นทาง แล้วทุกอย่างก็พลันมืดดับลง

ใช้สิเนาะ ความมืดอันเหน็บหนาวนี้ เขาคงตายแล้วจริงๆ

ว่าแต่ที่นี้ที่ไหน นรกหรือ ไม่สิ คงต้องเป็นสวรรค์แน่ ถึงจะเคยตบมดตบแมลง จำบทสวดมนต์อะไรไม่ค่อยจะได้ และไม่ได้เข้าวัดเข้าวาเป็นอาจิน แต่เขาก็ไม่เคยทำเรื่องเลวร้ายถึงขั้นต้องตกนรกหมกไหม้เลยสักครั้งรวมๆ แล้วก็น่าจะพอมีคุณสมบัติไปสวรรค์ได้อยู่ แต่ทั้งหมดเป็นเพียงจินตนาการเท่านั้น เพราะเมื่อเขาตั้งสติได้ และภาพในสายตาเริ่มชัดเจนขึ้น

โดยไม่ต้องพึ่งแว่นสายตาเหมือนอย่างที่เคยเป็น เขาก็พบว่าตัวเองยังไม่ตาย
แต่นอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยมีทีมแพทย์และพยาบาลรุมล้อม

“ไม่มีเลือดออกแล้วนะครับ แผลแห้งดี ถ้าคนไข้ไม่มีอาการอะไรอื่น
แทรกซ้อน วันพรุ่งนี้น่าจะกลับบ้านได้”

นายแพทย์ในชุดการนัสนีชาวสะอาดตาพลิกอ่านบันทึกการตรวจในมือ
โดยมีหญิงสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ซึ่งเขาไม่รู้จัก ก้มศีรษะไหว้ปลุกๆ ซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก ด้วยอาการตืออกดีใจเป็นอย่างมาก

“ค่ะ ขอขอบคุณคุณหมอมากๆ เลยนะคะ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วที่ต้องรักษา
คนไข้ ตัวคนไข้เองก็เข้มแข็งมากเหมือนกัน เพราะเข้มแข็ง เขาจึงรอดชีวิต
มาได้ครับ”

รอยยิ้มสดใสของนายแพทย์ส่งให้ใบหน้าคมคายภายใต้กรอบแว่นตา
ของเขายิ่งดูหล่อเหลามากขึ้นไปอีก

“อ้อหือ งานดี งานละเอียดจริงๆ!”

ยิหฺวาอาจไม่ใช่ผู้หญิงที่บ้าคนหล่อก็จริง แต่พอเจออย่างนี้ก็อดชื่น
ในใจไม่ได้ เพราะนานๆ ที่จะได้รับรอยยิ้มจากหนุ่มหล่อลากตรงๆ เช่นนี้
หากไม่นับเพื่อนหนุ่มหัวใจสาวของเธอละก็นะ

อย่างไรก็ตาม พี่ไม่เข้าข้างให้เธอได้มองหน้าหล่อๆ ของคุณหมอนานเกินไป เพราะในหน้าที่ต่อมา พยาบาลคนหนึ่งก็เดินเข้ามารายงานข่าวด้วยความร้อนใจ

“อาจารย์ซาริศคะ คนไข้เตียงสองที่ถูกยิงเข้าหัวใจเมื่อคืนวันก่อน พี่น
แล้วนะคะ แต่เอ่อ...”

“อ้อ สาวน้อยคนนั้น เธอทำอะไรหรือ”

“เธออาละวาดใหญ่เลยคะ พยายามจะถอดสายระบายเลือดออก
ให้ได้ ไม่มีใครรับมือเธอได้เลย ไม่ทราบว่าคุณอาจารย์จะช่วยไปดูเธอให้หน่อย
ได้ไหมคะ”

พยาบาลขอร้องอย่างหนักใจ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคนไข้เตียงสองที่ว่าเป็นใคร แต่คงจะเป็นเคสสำคัญของนายแพทย์แน้เขียว เพราะเขาหัวเราะออกมาอย่างเอ็นดูทั้งที่นัยน์ต่ายังวาววับ รีบตบปากรับคำว่าจะไป ‘กำราบ’ ไมลีสี่ ดูอาการของคนไข้รายนั้นให้ แต่ก็ไม่มีลิมที่จะหันมาลาทางนี้ด้วย

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวไปดูคนไข้รายอื่นก่อนนะครับ ถ้ามีอะไรก็เรียกผมหรือพยาบาลได้เลย”

“คะ ขอบพระคุณนะคะ”

ยิวหายกมือไหว้เขาอีกครั้ง เมื่อทีมแพทย์และพยาบาลออกไปจากห้องแล้ว หญิงสาวจึงได้ถูกรักษาจนใจคนป่วยบ้าง ร่างเล็กบางในชุดเสื้อยืดสีชมพูกับสกินนี่ยีนพบขาคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีขาวรีบปราดมาหาสหาย เท้าเล็กๆ ภายใต้วงเท้าผ้าใบสีเดียวกันนั้นหยุดนิ่งที่ข้างเตียงชายหนุ่ม ก่อนมองอย่างสังเกตลังกา

สีหน้าของจินนี่ดูดีขึ้นมาก ไม่ซีดขาวราวกระดูกแตกแถมมีสีเลือดขึ้นมาจนเกือบจะเป็นปกติแล้ว อาการคงดีขึ้นจนจะกลับบ้านได้แล้วจริงๆ ทว่าเวลาดูที่เขามองมา เธอรู้สึกว่ามันแปลกไปอย่างไรไม่รู้ แต่แปลกไปตรงไหน เธอเองก็อธิบายไม่ถูก จนสุดท้ายต้องสลัดความคิดดังกล่าวออกไปและสรุปว่าเธอเพียงแต่คิดมากไปเองเท่านั้น

“ไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหม ยังเจ็บตรงไหนอีกหรือเปล่า”

ยายชาลันนี่ใครกัน ชายหนุ่มสงสัย พยายามจะขยับตัวแต่ร่างกายก็หนักอึ้งเกินกว่าจะทำอย่างนั้น จนกลายเป็นก้ำๆ กังๆ ไม่เป็นตัวของตัวเอง อาจเป็นเพราะเขานอนไม่ได้สติมานานกระมังจึงทำให้รู้สึกไม่ชินกับสภาพร่างกายหลังประสบอุบัติเหตุ

“ไม่เป็นไรแล้ว”

แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร อาจจะเป็นพยาบาลส่วนตัวที่ถูกจ้างมาหรืออะไรอย่างนั้น แต่เขาก็ยังอดสงสัยตอบด้วยดี ซึ่งก็ไม่ว่าคิดผิดหรือเปล่า ครั้นพอได้ยินว่าเขาไม่เป็นอะไรแล้ว หญิงสาวก็ได้โอกาสพูดเขาเสียยับ

อย่างกับอัดอั้นตันใจมาแรมปี

“ยายจินนี่ ยายเพื่อนตัวแสบ แกกล้าทำอย่างนี้กับฉันได้อย่างไร รู้ไหมว่าฉันเป็นห่วงแกมากแค่ไหน ฉันเตือนแกแล้วไหมเล่าเรื่องผู้ชายคนนั้นสุดท้ายพอแกต้องมาเจ็บตัวอย่างนี้ น้องแม่คนชาติชั่วสารเลวของแกเคยมาเสียใจด้วยไหม ก็ไม่! มีแต่ฉันนี่แหละที่ร้องไห้ตามวมิให้แกทุกวัน ถ้าแกตายไป ฮือๆ ฉันจะอยู่ยังไง คิดสิคิด!” พุดจบก็โถมตัวกอดรัดเขาแล้วร้องไห้โหยหวนปานจะขาดใจเสียอย่างนั้น โดยไม่สนใจสีหน้าตลกตะลึงของเขาแม่สักนิดเดียว

ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกัน แล้วจินนี่ละ ทำไมเธอถึงเรียกเขาว่าจินนี่ พับฝ่าลิ...นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่เห็นจะเข้าใจเลย!

หลังจากทนฟังเสียงโหยหวนของสาวเจ้าน้ำตามาได้สักพัก คนป่วยก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป รีบผลักเธอออกห่างพร้อมเอ็ดเสียงเข้ม

“หยุดร้องโหยหวนแล้วตั้งสติก่อนได้ไหมคุณ!”

“สติหรือ”

“ใช่ สตินะสติ”

“ฉันว่าคนที่ควรตั้งสติก่อนคือแกต่างหาก แหมๆ ‘คุณ’ งั้นหรือ นี่แกสุภาพกับฉันขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร” ยิหฺวาถามกลับอย่างฉงน รีบยื่นมือมาอังที่หน้าผากของสหายอย่างกับกลัวว่าเขาจะยังไม่หายเป็นปกติดี “นี่เป็นเอฟเฟกต์ของอุบัติเหตุด้วยหรือเปล่า สมองแกกระทบกระเทือนจนความทรงจำหายหรือ ไม่สิ ละครเกิน อีกอย่างคุณหมอก็บอกแล้วว่า แกบาดเจ็บที่ช่องอกเพราะโดนพวงมาลัยอัดกระแทกตอนขับชนต้นไม้เท่านั้น ไม่ได้บาดเจ็บอะไรที่ศีรษะเลย ผลเอ็มอาร์ไอสมองก็ปกติดี ถ้าอย่างนั้นแกจะมาไม่ไหนยะ อยากประชดฉันด้วยการทำท่างเหิน เพราะงอนที่ฉันด่าน้องแม่คของแกหรือไงฮึ”

“แม่คแม่คอะไร ไม่เห็นจะรู้เรื่อง อีกอย่างหนึ่งคงเกิดการเข้าใจผิดกันแน่ เพราะผมไม่ได้เป็นคนขับรถชน แต่เป็นคนถูกชนต่างหาก” ชายหนุ่ม

ปิดมือเธอออกอย่างนี้รำคาญ เสียตาย หน้าตาก็น่ารักจิ้มลิ้มดีแท้ๆ แต่
ทำทางสติไม่เต็มเต็งอย่างนี้คงไม่ใช่พยาบาลส่วนตัวที่ถูกจ้างมาเป็นแน่

“แกเนี่ยนะถูกรถชน บ้าซัดๆ เพี้ยนไปแล้วหรือไง ถ้าเบลอมากนัก
ก็ไปนอนไป!”

คนถูกตำรากระแทกหน้าเหวอไปชั่วขณะ

“ขอโทษทีเถอะ คุณผู้หญิง ก่อนที่คุณจะตำผมปาวๆ ช่วยอธิบาย
ก่อนได้ไหมว่า คุณเป็นใคร!”

“ฉันเป็นใครนะหรือ เฮอะ ตลกมากเลยนะยะ ฉันจะเป็นใครได้ละ
ฉันก็อิหว่า เพื่อนแก๊ง!”

“อิหว่าไหน ไม่รู้จัก!”

สิ้นคำกล่าว ‘อิหว่าไหนไม่รู้จัก’ หญิงสาวก็ชะงักไปทันที จินนี่ไม่เคย
ทำอย่างนี้กับเธอมาก่อน ทั้งสรรพนาม ‘คุณ’ กับ ‘ผม’ โทนเสียงเข้มๆ แมนๆ
หรือท่าที่ปิดมือเธอออกอย่างรำคาญนั้น อาการแปลกๆ เหล่านี้มีความ
เป็นไปได้อย่างเดียว ถึงไม่อยากจะเชื่อก็คงต้องเชื่อแล้วสินะ

“หรือว่า...”

ยิวหวชะงักหน้าเข้าไปใกล้คนที่นอนอยู่บนเตียง พินิจพิจารณามอง
อีกฝ่ายอย่างถี่ถ้วน ครั้นเมื่อเขาพยายามจะเอียงหน้าหลบ เพราะไม่มั่นใจ
ว่าเธอคิดจะทำอะไร เธอก็ตะบปบใบหน้าเขาหมับให้หันมาเผชิญหน้ากัน
เสียอย่างนั้น

“คุณคิดจะทำอะไร”

เส้นผมยาวประป่าของเธอเลื่อนไหลลงมาคลอเคลียที่ข้างแก้มของเขา
ตามการชะงัก ริมฝีปากสีสวยน่าจุ่มพิศนั้นลอยเด่นอยู่ใกล้ตา มันเคลื่อน
เข้ามาใกล้ริมฝีปากของเขาทุกขณะ จนเกือบจะแนบสนิทกันรอมร่อ และ
ก่อนที่สติสัมปชัญญะด้านดีของเขาจะขาดฝั่ง อีกฝ่ายก็หยุดกึก พร้อมตบ
ฉลาดเข้าที่ข้างแก้มเขาอย่างแรงจนสะดุ้ง

“นี่คุณ...!”

“หรือว่าแกไม่ได้แคงอน แต่แกโกรธฉันจริงๆ ไซ้ใหม่ เข้าใจละ แกถึงได้ทำท่าทางประหลาดๆ กับฉันสินะ” ยิหฺวาหัวเราะร่วน พยายามสรุปสถานการณ์ “ไม่เอาหน้า อย่าโกรธฉันเลย ที่ฉันพูดเรื่องแฟนเก่าแกก็เพราะฉันหวังดีหรือกนะ อีกร่างฉันพูดผิดตรงไหนละ ในเมื่อน้องแม่คของแกเลวจริงๆ นี่นา ดีกันเถอะนะ จินนี่ แกก็รู้ไม่ใช่หรือว่าฉันรักแกที่สุดในโลกพอแกทำท่าเหิน แอ็บแมนใส่ฉันราวกับคนไม่รู้จักรักกันแบบนี้ ฉันเจ็บปวดหัวใจจะแย่!”

ไม่พูดเปล่า มือบางยังคว้ามือเขาห่มบให้มาจับที่หน้าอกหน้าใจเธออีกต่างหาก ราวกับอยากจะทำให้พิสูจน์ว่าหัวใจของเธอกำลังเจ็บปวดอยู่จริงๆ แต่โชคดีที่เขาขยับมือตัวเองทัน

ไม่รู้ว่าจะเธอกระทำไปโดยไม่ยั้งคิดหรือจงใจจะอ่อยเขาอย่างรุนแรงก็ไม่ทราบ แต่หากเป็นไปได้ เขาไม่อยากจะฉวยโอกาสกับเธอหรอก มันไม่ใช่นิสัยของเขา ต่อให้เห็นเนื้อทำทางนุ่มนวลนั้นจะชวนให้จับมากแค่ไหนก็เถอะ

“ผมอยากพักผ่อน รบกวนคุณช่วยออกไปก่อนได้ไหม”

ในเมื่อลองเข้าซี้แล้วไม่ได้ผล ในที่สุดยิหฺวาก็ยอมพยักหน้าแต่โดยดี เรื่องทางง้อให้เพื่อนหายโกรธคงต้องว่ากันใหม่ ตอนนั้นเธอควรปล่อยให้เขาพักผ่อนอย่างเต็มที่ก่อน เพราะอย่างไรเขาก็ยังเป็นคนเจ็บอยู่นี่นะ

“เอางั้นก็ได้ ถ้าอย่างนั้นแกก็นอนพักเถอะ แต่แน่ใจนะว่าคืนนี้ไม่ให้ฉันอยู่เฝ้า”

เมื่ออีกฝ่ายปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่ต้องการให้อยู่เฝ้า หญิงสาวจึงจำใจออกมาจากห้อง โดยไม่ลืมกำชับว่า พรุ่งนี้เธอจะมาหาใหม่เพื่อรับเขาออกจากโรงพยาบาลด้วยกัน

“ไว้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว เราไปกินซูชิ แล้วนวดหน้า ทำสปาที่ร้านโปรดแก่กันนะ” ยิหฺวาเสนอไอเดียซึ่งทำอย่างเอาใจใส่หาย คิดว่าอีกฝ่ายคงต้องตื่นเต้นแน่ๆ แต่ก็เปล่า เพราะเขายังคงนอนหันหลังให้เธออยู่อย่างนั้น โดยไม่แสดงอาการอะไร จนเธอต้องเป็นฝ่ายล่าถอยออกไปเองในที่สุด

ครั้นเมื่อบานประตูปิดลงแล้ว คนที่นอนอยู่บนเตียงจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นพูดสักอย่างเลย ลับสนงุนงงไปหมด นี่เขากำลังฝันอยู่หรือ ใช้...เขาต้องฝันไปแน่ๆ

ว่ากันว่าเมื่อคนเราอยากตื่นจากฝันร้ายเมื่อไร ให้รีบข่มตาให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเมื่อนั้นทุกอย่างจะหายไป เราจะสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายในที่สุด

ชายหนุ่มทำตามคำกล่าวนั้น หลับตาให้แน่นและนานที่สุด แต่ครั้นทำอย่างนั้นแทนที่จะตื่นจากฝันร้าย เขากลับจมลงไปในห้องนิรทราลึกลับ สนิทจนถึงเช้า นำเศรัที่ทุกอย่างที่เขาหวังให้หายไปกลับไม่หายไป เช้าวันต่อมาเขาก็ยังต้องรับชะตากรรมเดิม ซึ่งไม่ต่างจากเมื่อวานเลยสักนิด เผลอๆ อาจจะแย่และแจ่มชัดกว่าเดิมด้วยซ้ำ พิสูจน์ได้จากน้ำเสียงเจ็ดยแจ้วของแม่สาวตัวจิ๋วหลิวที่อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนรักกับเขา ตอนนั้นเขารู้ชื่อของเธอแล้ว 'อิหว่าๆ' ที่ว่า ย่อมาจาก 'ยิหว่า' ชื่อจริงของเธอนั่นเอง เธอโผล่มาแต่เช้าตรู่เพื่อรับเขาออกจากโรงพยาบาลตามสัญญา พร้อมหอบหิ้วกระเช้าขนมขบเคี้ยว และไฮเดรนเยียสีม่วงช่อใหญ่มารับขวัญเขาก็ด้วย

“เซอร์!ไพรส์!” เธอยิ้มร่า เลือกของขวัญเหล่านั้นมาให้เขา โดยไม่ดูสีหน้าเขาด้วยซ้ำว่าอยากได้หรือไม่ “เป็นไงยะ ซึ่งน้ำใจจนอยากกอดฉันละสิ ฉันรู้ใจแกตลอดดีไซ้ใหม่ นี่ของชอบแกทั้งนั้น”

“ผมต้องชอบของพวกนี้ด้วยหรือ ดอกอะไรไม่รู้สีม่วงๆ กับ...” เขาปรายตามองกล่องเมล็ดพืชต่างๆ ในกระเช้า “อาหารนกเนียนะ”

“มันเรียกว่าดอกไฮเดรนเยียยะ” หญิงสาวแหงนใส่ “แล้วนี่ก็ไม่ใช่ออาหารนกด้วย แต่เป็นกรานโกลายี่หื้อโปรดแก๊ง”

“กรานโกลา?”

“ธัญพืชรวมแบบไม่ขัดสีอบกรอบ เป็นอาหารเพื่อสุขภาพสำหรับมนุษย์ ไม่ใช่สำหรับนก” เธออธิบายเพิ่ม ไม่เข้าใจว่าเพื่อนจะแก้งทำเป็น

ลืมนองโปรดตัวเองหรือเมินเฉยใสเธอไปถึงเมื่อไร ในเมื่อเธอลงทุนง้อขนาดนี้แล้วแท้ๆ “ฉันอุตส่าห์ลำบากไปหาของพวกนี้มาให้เลยนะ แก่ไม่รู้หรือกว่าฉันต้องไปตบตีแย่งชิงกับใครบ้าง จะไม่ขอบคุณกันหน่อยหรือ”

คนถูกทวงคำขอบคุณอ่อนลมหายใจ ถึงแม้ว่าของเหล่านี้จะไม่ใช้ของโปรดเขา แต่เพื่อไม่ให้เสียมารยาทเขาคงต้องขอบคุณเสียหน่อย แม้จะรู้ว่าแท้จริงแล้วเธอแค้นดีไม่ค่อยดี หรือเป็นพวกมิถุนาซีพีที่มาพร้อมแผนการตักทองหรือเปล่า เพราะจู่ๆ ก็แสร้งทำเป็นรู้จักเขาดีราวกับรู้จักกันมานานนับสิบปีเสียอย่างนั้น

“ขอบคุณครับ”

“ฮึๆ ‘ครับ’ ั้นหรือ แมนไปอีก เพื่อนฉัน”

เสียงหัวเราะคิกคักเช่นนั้นกวนใจเขามาก อดไม่ได้จึงต้องถาม

“ผมพูดอะไรผิดหรือ เป็นผู้ชายก็ต้องลงท้ายด้วยคำว่าครับ แปลกตรงไหน”

ก็แปลกตรงที่เป็นแก่นี่ละ ยายจิ้นนี่!

ยิหฺวายุ่ปาก อยากรอดกลับแต่ก็กลัวจะเป็นการไปยั่วโมโหเพื่อนเพิ่มอีก จึงแสร้งทำเป็นเออออตามไปก่อน

“นั่นสินะ ไม่เห็นจะแปลกเลย ครับก็ครับ ว่ายังไงก็ว่าตามกัน” เธอไหวไหล่ ก่อนจะยื่นส่งกระเป๋าใบหนึ่งให้เขา “เอานี้ เสื้อผ้าแล้วก็ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของแก ฉันแวะไปเอามาจากคอนโดเก๊าให้นะ รีบไปเปลี่ยนชุดเสียสิ แล้วเราจะได้ออกจากโรงพยาบาลกัน ซักซ้าจะเสียฤกษ์นะ”

ฤกษ์อะไร ไร้สาระ...เขานึกปราชมาลในใจ แต่เขาก็รับกระเป๋าเสื้อผ้าใบนั้นมาอยู่ดี เพราะอยากรีบออกจากโรงพยาบาลใจจะขาด อยู่ที่นั่นนานๆ เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างไรก็ไม่รู้ บางทีถ้าหากเขาได้กลับไปใช้ชีวิตข้างนอกอีกครั้ง ได้อยู่ห่างๆ จากเรื่องไม่สมเหตุสมผลเหล่านี้ ตัวตนที่เขาคุ้นชินอาจจะกลับมาก็ได้

ชายหนุ่มก้าวลงจากเตียง เสียหลักไปเล็กน้อยจนเกือบทรุดฮวบ แต่

เพียงเสี้ยววินาทีเพื่อนสาวก็รีบปราดเข้ามาพยุงและเขาสามารถทรงตัวได้ในที่สุด

“แกไหวหรือเปล่า”

คนถูกถามพยักหน้า ทั้งความสงสัยอวลๆ ไว้ในอก เมื่อครู่เขาไม่ได้เสียวหลักเพราะหมดแรงหรือ แต่เพราะกะจังหวะความสูงของเตียงกับพื้น ผิดพลาดไปต่างหาก เขารู้ว่ามันฟังดูประหลาดและเป็นไปไม่ได้ แต่เขารู้สึกว่าตัวเองสูงขึ้น อย่างน้อยก็ประมาณสิบเซนติเมตรเป็นอย่างต่ำ

เป็นเพราะอะไรกัน หรือเขาแค่คิดมากไปเอง แล้วยังเรื่องสายตาของเขาอีกล่ะ เรื่องนี้ก็ประหลาดไม่แพ้กันเชียวนะ ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะสามารถมองทุกอย่างได้ชัดเจนโดยไม่ต้องพึ่งแว่นตาอีกต่อไปแล้ว

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

“เป็นอะไรไป ทำท่าเหมือนจะล้มเลย รู้สึกไม่สบายหรือ” ยิวถามอีก คงเป็นห่วง เพราะจู่ๆ เขาก็มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาเสียเฉยๆ

“เปล่า ผมแค่...” เขาขบริมฝีปากอย่างครุ่นคิดกับความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง แม้แต่โทนเสียงการปฏิเสศของมันก็ยิ่งเปลี่ยนไปด้วย เขาสังเกตมาลึกลับแล้วว่าเสียงที่เขาเปล่งออกมาไม่ชินหูเอาเสียเลย ยิ่งกับว่าไม่ใช่โทนเสียงของเขาอย่างไรอย่างนั้น ใช่ เขารู้ว่ามันมีอะไรไม่ชอบมาพากล แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไรออกไป บางทีเขาอาจจะแค่คิดมากไปเองก็ได้ เขาเพิ่งฟื้นจากอาการบาดเจ็บสาหัส อะไรๆ อาจจะยังไม่เข้าที่เข้าทาง รอดูไปก่อนท่าจะดีกว่า

“ไม่มีอะไร ผมจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว”

ปฏิเสศเสรีจึกก้าวตรงไปยังห้องน้ำเพื่อทำกิจวัตรส่วนตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าทันที แต่แม่เพื่อนสาวแสนดีก็ยังอุตส่าห์ตามมาถึงหน้าห้องน้ำ เข้าชี้อาสาที่จะช่วยเหลือเพราะไม่วางใจที่เห็นว่าเมื่อครู่เขามีอาการอย่างนั้น

“แกไหวแน่ะ ให้ฉันเข้าไปช่วยไหม”

“ไม่เป็นไร ผมยังไหว”

“แกแน่ใจนะ ไม่ไหวก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจฉันหรอก”

“ผมไม่ได้เกรงใจ แต่ผมคิดว่ามันไม่ควร”

“ไม่ควร?”

“ใช่ เพราะคุณเป็นผู้หญิงและผมก็เป็นผู้ชาย คุณอยากเห็นผมเปลือยเปล่านั้นร้อนหนักหรือไง”

พอได้ยินเหตุผล ยิหฺวาก็หัวเราะพริต

“เอาอีกแล้ว ยายจินนี่ แล้วแกเป็นผู้ชายเสียที่ไหนกันล่ะ ฮัลโหล เราสปีชีส์เดียวกันนะ!”

“และมันก็ไม่ควรด้วยที่คุณจะเรียกผมว่าจินนี่ หยุดเรียกผมด้วยชื่อนี้เสียที ผมไม่ชอบ” เขาพูดต่ออย่างกึ่งรำคาญ ทำให้สาวเจ้าต้องสงบปากสงบคำโดยทันที

นั่นแน่ ยังอุตส่าห์ทำเป็นข่ม เชื่อเขาเลย!

“ค่าๆ ไม่ให้เรียกจินนี่ ถ้าอย่างนั้นให้ฉันกลับไปเรียกคุณด้วยชื่อจริงอย่างเดิมดีไหมคะ คุณจิณณ์ จิรนนท์!”

จิณณ์หรือ ไม่รู้ว่าทำไมแต่เขาถูกชะตากับชื่อนี้ อย่างน้อยก็ฟังดูดีสมชายชาติรักว่าจินนี่เป็นไหนๆ

“เรียกผมว่าจิณณ์”

ไม่รู้ว่าทำไม แต่ตอนนี้เขายังนึกไม่ออกเลยว่าตัวเองชื่ออะไร ยังรู้สึกมีน้ๆ งงๆ ไม่หาย บางทีอาจจะเป็นผลพวงจากฤทธิ์ยาหรืออุบัติเหตุที่นั่นละอีกไม่นานทุกอย่างน่าจะดีขึ้น ระหว่างนี้หากจะถูกเรียกด้วยชื่ออะไรสักชื่อมันก็ควรเป็นชื่อที่เขาฟังแล้วรื่นหูและเก๋อบๆ จะคุ้มเคย

“รับทราบค่ะ คุณจิณณ์!”

เฮอะ! ‘เรียกผมว่าจิณณ์’ งั้นหรือ ยิหฺวาแอบทำปากขมุบขมิบ ล้อเลียนคนที่เพิ่งหายเข้าไปในห้องน้ำอย่างนี้ห่มั่นไส้ เขาโกรธเธอยังพอเข้าใจได้ แต่โกรธแล้วทำประชดด้วยการเก๊กแมนทำข่มใส่ฉัน มันไม่เข้าท่าเอาเสียเลย ยิ่งกับเด็กไม่รู้จักโต อึดอัดใหม่ล่นั่น สูญเสียความเป็นตัวเอง

ไปขนาดนั้น

“คุณหมอบอกว่าอย่าเพิ่งให้แผลโดนน้ำ ระวังๆ ด้วยละ อ้อ แล้วถ้ามีอะไรให้ฉันช่วยก็เรียกได้ทันทีเลยนะ”

หญิงสาวยังตะโกนตามหลัง หมั่นไส้ก็ส่วนหมั่นไส้ แต่อย่างไรเธอก็เป็นห่วงเขาอยู่ดี ทว่าเขาไม่ยอมรับความหวังดีนี้ไว้เลยสักนิด เห็นได้จาก การตะโกนตอบกลับมา

“ไม่มีครับ ขอขอบคุณ ผมดูแลตัวเองได้”

ยิวหากลอกตา ทำหน้าเมื่อย จ้า...เอาที่เพื่อนสบายใจเลย!

ในอีกด้านหนึ่งเพื่อนผู้สูญเสียตัวตนก็กำลังวุ่นกับการตรวจค้น กระเป๋าว่ามีเสื้อผ้าและเครื่องใช้อะไรบ้าง สบู่ แชมพู แปรงสีฟัน ยาสีฟัน โฟมล้างหน้า หวี เครื่องโกนหนวดไฟฟ้ากับครีมโกนหนวด เป็นของปกติธรรมดาเพียงไม่กี่อย่างที่อยู่ในกระเป๋า ที่เหลือนอกจากนั้นไม่มีอะไรที่ดูปกติธรรมดาเลยสักอย่างเดียว!

นอกเหนือจากสารพัดกระปุกครีมประทินโฉมซึ่งเขาไม่รู้เลยว่าต้องใช้ อย่างไรนั้น กระเป๋าใบนี้ยังอัดแน่นไปด้วยเสื้อผ้าสีเสปสนส์สไตล์หลุดโลก อีกหลายชุด ทั้งจี๊สตรงและชั้นในตาข่ายสีรุ้ง เสื้อกล้ามปักคริสตัลเลื่อม แววาวทั้งตัว กระทั่งชุดหนังรัดรูปที่มีหนามแหลมๆ ประดับยอดอกเสื้อ เทบจะทิ่มตาคนมอง มันทำให้เขานึกถึงการแต่งตัวของนักร้องเพลงป๊อปชื่อดังคนหนึ่งที่เป็นขวัญใจชาวสีม่วงทั่วโลกอย่างไรไม่รู้

“ไม่มีชุดอื่นแล้วหรือ ชุดที่เอ่อ...ดูธรรมดาๆ มากกว่านี้ละ” เขาตะโกนถามคนที่รออยู่ด้านนอก ซึ่งก็ได้รับคำตอบกลับมาทันที

“ไม่มีแล้ว ฉันเอามาแค่นี้ ทำไมละ นอนอืดที่โรงพยาบาลหลายวัน จนอ้วนขึ้นเลยใส่ไม่ได้หรืออะ”

“ไม่ใช่ใส่ไม่ได้ แต่ไม่อยากจะใส่ ทำใจไม่ได้”

“ทำงานทำอะไรอะไร พุดพิลึก นี่ละเสื้อผ้าตัวโปรด สุดรักสุดหวงของแก

ทั้งนั้นเลยนะ”

นี่เป็นชุดที่เขาชอบและควรจะได้ใส่จริงๆ ี่นหรือ หรือแม่สาวคนนั้น
เพียงแค่อยากจะได้ใส่เขาเท่านั้น!

ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร แต่เขาจะไม่ใส่ชุดพวกนี้ไปเดินตาม
ถนนแน่ ไม่มีวัน แต่ในตอนนีเขามีสทางเลือกมากมายเสียเมื่อไร แม้มันจะยาก
ยิ่งกว่าการมเข็มในมหาสมุทร แต่คงต้องหาอะไรที่พอจะใส่ได้ใส่ไปก่อน
ยังดีกว่าใส่ชุดคนไข้เดินรอนไปมาละนะ พอคิดได้อย่างนั้นชายหนุ่มจึง
พยายามหาชุดที่ใกล้เคียงคำว่า ‘ปกติสามัญ’ ที่สุดเพื่อสวมใส่ ลงท้ายก็ได้
เสื้อยืดคอวีปกเพชรเป็นรูปหัวใจแวววาวที่เขาตั้งใจจะใส่กลับด้าน เข้าคู่กับ
กางเกงยีนขาเดฟซึ่งเขาเพิ่งจะกระซอกพู่ห้อยสีชมพูอันใหญ่เบ้อเร่ติด
กระดิ่งกริ่งกริ่งออกจากกระเป๋าหลังทั้งสองด้าน

แบบนี้คงพอใช้ได้

เมื่อจัดการกับเสื้อผ้าจนพอใจแล้ว เขาก็ถอดชุดคนไข้ ออก เตรียม
อาบน้ำชำระล้างร่างกาย แต่สิ่งที่เขาแปลกใจยามที่ตัวเองเปล่านั้นไม่ใช่
รอยแผลผ่าตัดบนหน้าอกหรือรอยฟกช้ำทั่วร่าง แต่เป็นรูปร่างกำยำแข็งแรง
ของตัวเองต่างหาก มันงดงามมากจนแม้แต่รอยแผลใดๆ ก็ไม่อาจลดทอน
ความงามนี้ได้

มือใหญ่ลูบไปบนลอนมัดกล้ามเนื้ออันพอดีบริเวณกล้ามเนื้อไหล่
ผ่องอก และหน้าท้อง

เขามีซิกซ์แพ็คสวยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

แม้จะแปลกใจ แต่เขาก็พอใจอย่างมาก จนไม่อยากจะคิดหาเหตุผล
ว่าเหตุใดการสลบไปเพียงไม่กี่วันจึงมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายมาก
ขนาดนี้ ทั้งความสูง น้ำเสียง สายตาที่แจ่มชัดโดยไม่ต้องพึ่งแว่นตา และ
รายละเอียดต่างๆ บนร่างกาย มันคือตัวเขาที่ไม่ใช่ตัวเขา แปลกไหมล่ะ

เมื่ออาบน้ำและสวมเสื้อผ้าตามที่วางแผนไว้เสร็จแล้ว ชายหนุ่มจึง
ขยับมาส่องกระจกที่อยู่เหนืออ่างล้างหน้า ตั้งใจจะโกนหนวดและทรีมให้

เรียบร้อยสักหน่อยก่อนออกไป แต่ก็เหมือนเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด หรือเปล่าก็ไม่ทราบ เพราะเมื่อจ้องมองเข้าไปในกระจกเงาบานใหญ่ ซึ่งก่อนหน้านี้นั้นเขาไม่ทันเหลียวมองมันมาก่อน เงาสะท้อนในนั้นก็ทำให้เขา ขนหัวลุก เพราะเงาที่มองตอกลับมามีไม่ใช่เงาของชายหนุ่มหน้าตาธรรมดา ค่อยไปทางซีริวซีเทร่อย่างที่เคยเป็น แต่กลายเป็นหนุ่มหล่อ หน้าเป๊ะระดับ พระกาฬที่เขาพนันได้ว่า ไม่ว่าจะผู้หญิงรายไหนก็คงต้องยกให้เป็นชายในฝัน อย่างแน่นอน

ฝันหรือ ก็เปล่า ผีหลอกหรือ ก็ไม่ใช่!

ชายหนุ่มมองเงาตัวเองอย่างตกตะลึง ริมฝีปากหยักได้รูปอ้าเหวอ ตะปบตึงใบหน้าขาวละเอียดยกกว่าคมสันของตัวเองแรงๆ เพื่อพิสูจน์หลายครั้ง แต่ผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิมคือ เจ็บ! แผลได้ชัดเจนว่าทั้งหมดเป็นความจริง “ไอ้ #@%&*!!!”

พอรู้ว่าเป็นความจริงเท่านั้นละ เขาก็ตื่นกลัวจนสติหลุด หลุด สบถลั่น ปล่อยสารพัดสัตว์วิ่งพลาเน็ทเต็มห้องน้ำเสียแล้ว

ไอ้หน้าหล่อราวพระเอกซีริลส์เกาหลีนี่ใคร! เกิดอะไรขึ้นกับเขากัน!

พอรูปหล่อโถมตัวเข้าไปทาบมือบนบานกระจกด้วยใบหน้าซีดเผือด ยิ่งกว่าคนตาย ไม่ใช่แค่ความสูง สายตา โทนเสียง รูปร่าง แต่กระทั่งใบหน้า ก็ด้วย นี่ไม่ใช่การคิดไปเองเสียแล้ว ถึงเขาจะยังจำชื่อตัวเองไม่ได้ แต่เขา จำหน้าตัวเองได้แม่น นี่มันไม่ใช่ตัวเขาแล้วละ ไม่ใช่อย่างเด็ดขาด!

คำถามคือ เหตุใดเขาจึงมาอยู่ในร่างของผู้ชายคนนี้ได้!

๒

ผมไม่ใช่เพื่อนของคุณ

เสียงสบถดั่งลั่นของคนที่อยู่ในห้องน้ำทำให้ยิวหาที่เดินวนเวียน รอยยิ้มข้างนอกตกใจไม่แพ้กัน เธอถลาไปเคาะประตูรั้วๆ ร้องถามเขาอย่างเป็นห่วง

“ยายจินนี่ แก่ร้องทำไม เกิดอะไรขึ้น เป็นอะไรหรือเปล่า!”

เป็นสิ...เป็นมากด้วย แต่เขาไม่รู้จะอธิบายเรื่องบ้าๆ เหล่านี้ยังไงดี ชายหนุ่มพยายามสงบใจตัวเองเต็มที่แล้ว แต่มันก็ไม่ได้ผลนัก เมื่อต้องมาเจอเรื่องพิสดารพันลึกขนาดนี้ เป็นใครก็ต้องสติกระเจิงกันทั้งนั้น

‘จินนี่’ หรือชื่อเดิม ‘จิณณ์’ หนุ่มหล่อหัวใจสีชมพู สหายรักของยิวหา ตอนนี้อยู่ใจแล้วว่า เหตุใดเธอจึงทำท่าสนทนากับเขาอย่างนั้น เพราะเธอคิดว่าเขาคือเพื่อนรักของเธอนั่นเอง ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วไม่ใช่

เกิดอะไรขึ้นกับเขา โลกคู่ขนาน? สลับร่าง? หรือว่าตายแล้วเกิดใหม่? สารพัดพลอตฮิตพิสดารฝรั่งพรูเข้ามาในหัว

แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องติดแหงกในร่างของจิณณ์สินะ มนุษย์ในโลกนี้มีตั้งกี่พันล้านคน ทำไม...ทำไมต้องเป็นเขาด้วยล่ะ แม้อูปร่างหน้าตา

ของชายคนนี้จะเพอร์เฟกต์กว่าตัวเขาหลายร้อยเท่า แต่มันก็ไม่ใช่ตัวเขาอยู่ดี เขาต้องติดอยู่ในสภาพนี้ไปอีกนานแค่ไหน แล้วมีหนทางแก้ไขให้กลับมาเป็นอย่างเดิมหรือเปล่า ในเมื่อเขายังจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า ตัวเองชื่ออะไรและ เคยเป็นใครมาก่อน

ปลายนิ้วเรียวยาวสอดที่ขี้ริ้วนอนผดกหนาของตัวเองอย่างเครียดเซมิ่ง ยาก...ยากไปอีก!

คำถามน่ากลัวซึ่งเขาตอบไม่ได้ล่องลอยเต็มสมองไปหมด ยิ่งมองเงา ในกระจกที่ไรท์พานจะสติแตกทุกที บางทีเขาควรออกไปให้พ้นจากที่ตรงนี้ ก่อน อย่างน้อยก็ไปตรงที่ที่ไม่มีกระจก พอตัดสติใจได้อย่างนั้นเขาจึง กระชากประตูห้องน้ำเปิดผลั้วะ ทำให้หญิงสาวที่กำลังโหมเคาะประตูรั่วอยู่ ด้านนอกเกือบหน้าคิดว่าเพราะไม่ทันตั้งตัว โชคดีดีที่กำแพงมนุษย์หนาๆ โผล่มาขวางไว้พอดี หน้าผากของเธอจึงเพียงโขกกับแผ่นอกแข็งแรงของเขา เท่านั้น รอดจากการหัวร้างข้างแตกไปอย่างฉิวเฉียด

“นิสัย! จะเปิดประตูก็ไม่บอกสักคำ!” เธอว่าใส่ คำว่าหน้าผากบ่อยๆ แม้ไม่รุนแรงเท่ากระแทกพื้น แต่การเอาหน้าผากแผ่นอกเพื่อนผู้รักสุขภาพ ซึ่งเข้ายิมเพาะกล้ามเนื้ออยู่เป็นนิตยก็เจ็บเอาเรื่องเหมือนกัน

“แกเป็นอะไรอี ร้องลั่นยังกับถูกผีหลอก ไม่รู้หรือว่าโรงพยาบาลเขา ห้ามใช้เสียง มันรบกวนคนไข้คนอื่นเขา แล้วนั่นหน้าขาวซีดเป็นจูงอนเซียว เอ...ฉันก็ว่าเลือกครีมรองพื้นถูกเบอร์มาให้แกแล้วนะ หรือฉันจะหยิบขวด ผิด ไหนขอดูหน่อยซิ” ว่าแล้วก็ตั้งท่าจะเข้าไปดูขวดรองพื้นในห้องน้ำ แต่ คนตัวโตไม่ปล่อยให้เธอทำอย่างนั้น เขาคิ้วไหล่เธอหมับ หมุนร่างบอบบาง ให้กลับมาเผชิญหน้า

“นี่มันไม่ใช่ตัวผม!”

“หือ?”

“นี่มันไม่ใช่ตัวผม!” เขาย้ำอีก

เธอไม่เคยเห็นเขาทำท่าแปลกประหลาดอย่างนี้มาก่อนเลย ทำให้

สงสัยว่าเป็นเพราะเหตุใด

“หมายความว่ายังไง แกก็เป็นเกออยู่นี่นา จินนี่”

“ไม่ใช่! เพื่อนคุณคนนี่ไม่ใช่ผม...จินนี่นะ เขาไม่ใช่ผม และผมก็ไม่ใช่เขาด้วย คุณเข้าใจไหม!”

“อ้อ เข้าใจละ” ยิหาวลากเสียงยาว โธ่เอ๊ย นี่กว่าอะไร ที่แท้ก็เรื่องนี้เอง “ขอโทษด้วยนะ แกไม่ใช่จินนี่แล้วนี่นา จันก็ลืมไป มันติดปากเลย เผลอเรียกเสียได้ จันต้องเรียกแก้วว่าจันถึงจะถูก”

พบผ่าสิ! นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการจะสื่อเลย

“ไม่ใช่ ประเด็นมันไม่ได้อยู่ที่ชื่อ แต่มันอยู่ที่ทรงนี่...” ชายหนุ่มดึงมือบางมาวางทาบบนหน้าอกของเขา เห็นรอยแผลผ่าตัดทรงอกที่โผล่พ้นคอเสื้อมาเล็กน้อย แผ่นอกที่นั่นหนาสะทอนขึ้นลงตามลมหายใจเข้าออก “ร่างกายนี้ รอยแผลนี้มันไม่ใช่ของผม ไม่มีอะไรเป็นของผมสักอย่างเดียว!”

เอละ เธอพอจะเข้าใจประเด็นแล้ว ยิหาวามองสหายอย่างสงสาร แต่ไหนแต่ไรจินนี่เป็นคนรักความสวยความงามมาตลอด พอเกิดรอยแผลกลางอกอย่างนี้ เขาคงจะเจ็บปวดใจและเป็นกังวลมากจนถึงขั้นไม่ยอมรับว่ามันเกิดขึ้นกับตัวเองสินะ มันเป็นเรื่องที่เรียกว่ากลไกการป้องกันจิต ใช?... เธอจำได้ เพราะเคยเรียนในวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัย และเธอก็ได้เอโนวิชานี้ด้วย!

“จันเข้าใจแล้ว แกกังวลเรื่องแผลผ่าตัดอยู่สินะ” ยิหาวตบไหล่เพื่อนอย่างเข้าอกเข้าใจ

ในช่วงจังหวะที่เขากำลังอึ้ง เพราะไม่รู้ว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อผิดไปขนาดใหญ่มากไหน พยาบาลคนหนึ่งก็เข้ามาในห้องพอดี คงได้ยินเสียงร้องของเขาเมื่อครู่ จึงได้มาตรวจสอบว่าเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า

“ดิฉันได้ยินเสียงดังจากในนี้ มีเรื่องอะไรให้ช่วยหรือเปลาคะ”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เพื่อนของฉันแค่ตกใจเรื่องแผลผ่าตัดเท่านั้นเอง แต่ฉันบอกเขาแล้วค่ะว่ามันไม่ใช่สิ่งที่เขาควรกังวลเลย ยิ่งไงก็ต้องขอโทษ

จริงๆ นะคะ ที่ทำเสียงดังรบกวนทุกคนอย่างนี้”

ยิวายิ้มแห้งๆ ยอมรับผิดแทนเพื่อน ค้อมศีรษะไหว้ปลกๆ ด้วยท่าทางที่เธอถนัดนัก

หลังจากพยาบาลคนนั้นจากไปแล้ว เธอจึงหันมาปลอบใจเขาต่อ คงคิดว่าบาดแผลนี้กระทบกระเทือนจิตใจอันแสนประสาบของเขามาก...ซึ่งมันไม่ใช่เสียที่ไหนกันแล้ว!

“แกไม่ต้องคิดมากหรือกลัวเรื่องแผล นี่แค่ช่วงแรกๆ เท่านั้น คุณหมอมที่ผ่าตัดแกเขาเก่งออก เตียวพอเวลาผ่านไปแผลมันก็จะเข้าที่เข้าทางดูดีขึ้นเองนั่นละ ลองนึกดูสิ แกโชคดีแค่ไหนแล้วที่รอดชีวิตมาได้ ไม่ตายการรถก็บุญท่วมหัวเท่าไรแล้ว จะมาคิดเล็กคิดน้อยอะไรกับแผลแค่นี้”

“คุณไม่เข้าใจ”

“ใช่ ฉันไม่เข้าใจแกหรอก แต่อย่างน้อยที่สุดฉันก็พยายามจะเข้าใจแกอยู่นะ เอาอย่างนี้แล้วกัน ถ้ารอดูไปสักพักแล้วแผลยังไม่ดีขึ้น แกค่อยไปให้คุณหมอคลินิกประจำที่แกชอบไปฉีดโบท็อกซ์นั่นนะ แต่งแผลให้สวยก็รีบเลยเป็นไง เอาละ ที่นี้พอใจแล้วนะ เลิกบ่น แล้วมูฟ! เราต้องออกจากโรงพยาบาลกันได้แล้ว”

บันหรือ นี่เขาบ่นสักคำตั้งแต่เมื่อไร เขาแค่พยายามอธิบายความจริงอยู่เท่านั้น เธอเองต่างหากที่ไม่เข้าใจอะไรเลย แต่เขาไม่โทษเธอหรอก เพราะหากเป็นเขา เขาก็คงไม่เชื่อเรื่องบ๊อบบอร์คนี้ง่ายๆ เช่นกัน

ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจ ก่อนเริ่มต้นอธิบายใหม่อีกครั้ง ในระหว่างที่แม่เพื่อนสาวตัวน้อยถลาไปตามจุดต่างๆ ของห้อง เพื่อช่วยเขาเก็บสัมภาระและข้าวของ

“ฟังนะ ผมรู้ว่ามันเข้าใจยากและฟังดูเหลือเชื่อ แต่สิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี้เป็นความจริงล้านเปอร์เซ็นต์ ตัวผมตอนนี้ไม่ใช่เพื่อนของคุณ ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้ยังไงเหมือนกัน แต่ผมเป็นคนอื่นที่ดันจับปลัดจับผลุมมาติดอยู่ในร่างเพื่อนคุณเท่านั้นเอง”

“อ้อๆ ถ้าสมมุติเรื่องเหลวไหลนั้นเป็นเรื่องจริง...”

“มันไม่ใช่เรื่องเหลวไหล แต่เป็นเรื่องจริง!”

“นั่นละๆ ถ้าคุณไม่ใช่เพื่อนฉัน แล้วเพื่อนฉันไปไหน แล้วคุณเป็นใครกันล่ะถึงมาลืงร้างเพื่อนฉันได้ เป็นผีหรือ” เป็นประโยคคำถามที่มาร่วมกับเสียงหัวเราะคิก ชวนให้เขาขุ่นเคืองอย่างไรไม่รู้

“ผมไม่ใช่ผี”

“ถ้าไม่ใช่ แล้วคุณเป็นใคร ชื่ออะไร มาจากไหน ต้องการอะไร”

นี่ก็เป็นหนึ่งในคำถามที่เขายังตอบตัวเองไม่ได้เลย

“ผมไม่รู้”

“ไม่รู้?”

“ครับ ผมไม่รู้ แต่ผมต้องการคำตอบจนได้นั่นละ ตอนนี่ที่พอจะบอกคุณได้ก็คือ จิณณ์หรือจินนี่เพื่อนของคุณไม่อยู่ในร่างนี้แล้ว ภายนอกผมอาจจะดูเหมือนเขาก็จริง แต่ภายในไม่ใช่ ผมไม่ใช่เขา ไม่มีวินัยด้วย ที่ต้องอธิบายเพราะไม่อยากจะให้คุณเข้าใจผิดไปมากกว่านี้”

“อ้อๆ”

แม้ปากจะบอกว่า ‘อ้อ’ ก็ตาม แต่เขาแน่ใจว่าเธอไม่ได้เชื่อที่เขาพูดเลยสักนิด คงจะคิดว่าเป็นเรื่องประหลาดหรืออำล่นอีกกระมัง เพราะเธอหัวเราะร่วนพลางง่วนเก็บของต่อจนเสร็จเรียบร้อย

“เอาละ เก็บของเสร็จแล้ว ไปกันเถอะ”

“ไปไหน”

“ก็กลับบ้านแกเง หรือว่าอยากไปไหนก่อนกลับก็บอกได้นะ ฉันตามใจแกอยู่แล้ว” พูดเสียงใสแล้วก็เดินมาจูงไม้จูงมือเขาหมายจะชวนให้ไปด้วยกัน

เธอไม่พยายามเข้าใจอะไรเลยสินะ ถึงได้เชิญคนแปลกหน้าอย่างเขาให้เข้าบ้านเพื่อนของเธอหน้าตาเฉย

เขาสลัดมือบางออก พร้อมเอ็ดเสียงข่ม “คุณนี่แปลก เคลมตัวเอง

เป็นเพื่อนสนิทกับเขาแท้ๆ แต่ทำไมแค่นี้ถึงแยกไม่ออก ลองมองดูให้ดี
อีกครั้งสิ ผมมีอะไรที่แปลกแตกต่างจากเพื่อนคุณบ้าง”

“เรื่องแปลกอย่างเดียวกับที่ฉันเห็นตอนนี้ก็คือ แกสวมเสื้อกลับด้านอยู่
มีอย่างไหนเอาตะเข็บออก ทำเพื่อ!”

เฮ้อ...เขาคงคาดหวังมากเกินไปใช่ไหม ต้องทำอะไรเธอถึงจะยอม
เชื่อว่าเขาพูดความจริง

“เรื่องของผม!”

“อ้าว แต่มันเป็นกางเกงยีนี่นะ เหมือนคนตายเลย โบราณเขาถือไม่รู้
หรือ เปลี่ยนเถอะ”

“สิ่งที่ผมเจออยู่ตอนนี้ยิ่งกว่าคำว่า ‘กางเกงยีนี่’ เสียอีก มันไม่มีอะไร
แย่ไปกว่านี้แล้วละ เพราะฉะนั้นช่างผมเถอะ”

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า แม่เพื่อนตัวดีเอาความคิดแปลกๆ และความร้น
ขนาดนี้มาจากไหน แต่ในเมื่อเตือนกันแล้วไม่ฟังก็ช่วยการจะพูดอะไรอีก

“ตามใจ ถ้าอย่างนั้นก็กลับบ้านกัน ไป...ย้ายกันคะซิส!”

ว่าแล้วก็ตบเพียะเข้าที่บั้นท้ายของชายหนุ่มอย่างหมั่นไส้ ทำเอาคน
โดนตบสะดุ้ง มองตาชุ่น

ผู้หญิงอะไร ตบกันผู้ชายก็ได้ด้วย ไม่มีความเป็นกุลสตรีเสียเลย!

เขาอยากจะทำหน้าที่ในความไม่สมควรนี้เหลือเกิน แต่สุดท้ายก็คงพูด
ได้ไม่เต็มปาก เพราะที่เธอทำอย่างนั้นเพราะยังเข้าใจว่าเขาคือเพื่อนสาวของเธอ
เธออยู่หนึ่งเอง มาคิดดูอีกที เขาคงต้องให้เวลากับเธอหน่อย เพราะเรื่องนี้มัน
ยากที่จะเชื่อจริงๆ อีกไม่นานเธอคงจะทำใจเชื่อได้เองละว่า เขาไม่ใช่สหาย
ของเธอ ระหว่างนี้เขาจะพยายามหาเหตุผลไปด้วยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่
ระหว่างเงินนี้กับเขา และเมื่อแน่ชัดแล้วจะได้หาทางแก้ไขให้ถูกต้อง แม้จะ
ยังไม่รู้หรอกว่า ชีวิตเดิมที่เขาเคยมีมันเป็นอย่างไรมาก่อน แต่เขาก็ยังปรารถนาที่
จะตามหามันกลับคืนอยู่ดี จนกว่าจะถึงตอนนั้น...

ดวงตาคมเหลือบมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกเงาซึ่งติดอยู่ใน

ลิปต์แวบหนึ่ง ก่อนจะเดินตามเพื่อนสาวคนใหม่มาขึ้นรถยนต์สีแดงสวยที่จอดอยู่ในลานจอดของโรงพยาบาล

จนกว่าจะถึงตอนนั้น เขาคงต้องพยายามสงบจิตสงบใจและเป็น 'จิณณ์ จิรนนท์' ไปพลางก่อน ชายหนุ่มสรุปอย่างตัดสินใจได้

การเดินทางฝ่าการจรรยาบรรณแน่นขนัดด้วยกันคราวนี้จะถือว่าปกติก็ปกติ จะถือว่าไม่ปกติก็ไม่ปกติ สหายรักทำเธอแปลกใจอยู่หลายเรื่อง เรื่องแรกคือ แทนที่จะนิทาชาวบ้านไปตลอดทางตามวิสัย เขากลับนั่งนิ่งเงียบจมกับความคิดตัวเองอยู่นานสองนาน บางครั้งก็ทอดถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่อีกด้วย ราวกับว่ามีเรื่องคิดไม่ตกมากมายอย่างไรอย่างนั้น ครั้นพอเธอถาม เขาก็ตอบกลับด้วยคำตอบเดิมๆ

‘ถ้าอธิบายไป คุณจะเชื่อไหมล่ะ สู้สุดท้ายคุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี’

หากคำว่า ‘ไม่เชื่อ’ หมายถึงเรื่องที่เขาย้ำจนปากเปียกปากแฉะว่า เขาไม่ใช่จินนี่เพื่อนของเธอละก็ ต้องขอบอกเลยว่า คิดถูกแล้ว เพราะเธอก็ไม่เชื่อจริงๆ นั่นละ มีอย่างไหนเหมือนกันย่นแกขนาดนี้ ยังจะปฏิเสธว่าไม่ใช่ตัวเองอีก บอกว่าเป็นฝาแฝดปลอมตัวมายังจะน่าเชื่อกว่าอ้างว่าเป็นใครก็ไม่รู้มาสิงร่างเพื่อนของเธอ

ละครเกินไป!

ถึงเธอจะไม่ใช่คนฉลาดถึงขั้นอัจฉริยะ แต่ก็ไม่ใช่คนโง่ที่จะมาหลอกกันได้ด้วยเรื่องน่าขันอย่างนี้ เธอรู้ว่าเขาทำตัวแปลกไปจากเดิม ไม่ว่าจะเป็ น โทนเสียง จังหวะการพูด การเคลื่อนไหว หรืออื่นๆ ดูห่างเหินราวกับเป็นคนละคน แต่ทั้งหมดนั้นคงแสร้งทำเพราะอยากประชดที่เธอตำหนิอดีตแฟนหนุ่มของเขามากกว่า แต่ก็นั่นละ อีกไม่นานคงเคลียร์กันได้ เพราะแต่ไหนแต่ไรพวกเธอก็ไม่เคยโกรธหรืออบนกันเกินวันสองวันเลยสักครั้ง

“ฟังเพลงใหม่ เตี่ยฉันทเปิดเพลงที่แกชอบให้นะ” สารถีสาวกล่าว ทำลายความเงียบ เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือจากกล่องข้างเกียร์มา

เลื่อนหาเพลงจากแอปพลิเคชัน หวังจะเอาใจสหายเต็มที่ แต่ปฏิภิกิริยาของ
จิณณ์ทำให้เธอแปลกใจ เพราะแทนที่จะตื่นเต้น เขากลับทำหน้าเคร่ง ดิ่ง
โทรศัพท์ออกจากมือของเธอหน้าตาเฉย

“อย่าเล่นโทรศัพท์มือถือตอนขับรถ มันอันตรายและผิดกฎหมาย
ตำรวจเขามีก้องชนิดพิเศษไว้ตรวจจับแล้ว อยากเสียค่าปรับหรือไง”

ยิวหาเลิกคิ้วสูงอย่างฉงน นี่เธอฟังผิดไปหรือเปล่า ยายจินนี่ ผู้ที่
ชอบแหกทุกกฎในโลกนี้จนโดนใบสั่งแทบทุกอาทิตย์ กำลังบอกให้เธอ
ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างนั้นหรือ และนี่คือเรื่องแปลกเรื่องที่สอง

“อ้อ ขอบคุณที่เตือน ถ้าอย่างนั้นแกเลื่อนเปิดหาเพลงโปรดเอาเอง
ได้ไหม”

จิณณ์ไม่ได้กล่าวตอบรับอะไร แต่ในอีกหนึ่งหรือสองนาทีต่อมา เพลง
จากแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เธอก็ดังขึ้น ดูเหมือนเขาจะเลือกเพลงได้ใน
ที่สุด เป็นเพลงร็อกอมตะนิรันดร์กาลจากร็อกชื่อดังวงหนึ่ง

แปลกแฮะ จะถือว่าเป็นเรื่องแปลกเรื่องที่สามก็ว่าได้ เพราะไม่ใช่
เพลง “Like A Virgin” หรือเพลงอื่นๆ ขององค์แม่มาดอนนาอย่างที่คาด
เปลี่ยนรสนิยมการฟังเพลงหรือ หรือแค่อยากเปลี่ยนบรรยากาศ

สารถีสาวลอบสังเกตอาการของคนข้างกายอย่างสนใจ ท่าทางการ
เกาะนี้ว โยกคอ โยกศีรษะเล็กน้อยไปตามจังหวะเพลงอย่างเท่าๆ นั่นด้วย
มันคืออะไรกันนะ ไม่คุ้นตาเอาเสียเลย แต่ก็น่ารักดีไปอีกแบบ จนอดแซว
ไม่ได้

“โยกคอมาก เตี้ยวคอกก็เคล็ดหรือ กะเพ็งหายเจ็บจากอุบัติเหตุ
อย่าเพี้ยวให้มากนักสิ”

คนถูกทว่าวเพี้ยวชะงักไปนิดหนึ่ง เห็นหน้าตาตัววๆ แปลความหมาย
ไม่ออกอย่างนั้นแล้วก็ชวนหัวนอยู้ลึๆ ตายละ! นี่เธอเปลอเต็มเชื่อไฟให้
เขามากแล้วหรือ ทว่าก็เปล่า ที่เขามองก็เพราะมีคำถามอยากจะถามต่างหาก

“พูดถึงเรื่องอุบัติเหตุแล้วนี่ก็ขึ้นได้ เกิดอะไรขึ้นบ้างหรือ ช่วยเล่า

รายละเอียดให้ผมฟังหน่อย”

หากเขาต้องการทราบความจริง เขาควรจะเรียงลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มสืบจากจุดเริ่มต้น นั่นก็คืออุบัติเหตุทางรถยนต์ บางทีเมื่อได้ฟังแล้วเขาอาจจะรู้ก็ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างเขากับจินนี่

“อ้าว ทำไมเป็นอย่างนั้น แกเป็นคนประสบเหตุเองนะ ทำไมให้ฉันเล่าละ ตัวแกต้องเป็นคนรู้รายละเอียดเกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนี้ดีที่สุดสิ อ้อ ใช่ ฉันลืมไป แกไม่ใช่จินนี่เพื่อนของฉันนี่เนอะ แต่เป็นคนแปลกหน้าไว้ชื่อที่บังเอิญมาสังเวยเพื่อนของฉันต่างหาก” เธอเอ่ยเสริมต่ออย่างเหนื่อยใจ เพราะอีกฝ่ายตั้งท่าจะยกเหตุผลเหลวไหลนั้นขึ้นมาอีกแล้ว

ก็ได้ เธอจะยอมเออออตตามไปก่อน เพราะนี่คงไม่ใช่เวลามาเปิดศึกชวนทะเลาะ พอคิดได้อย่างนั้นหญิงสาวจึงรีบเล่ารายละเอียดของอุบัติเหตุคืนนั้นให้เขาฟัง ต่อให้มันบ้าแค่ไหนก็ตามเถอะ เพราะเป็นการเล่าเรื่องของเขาเอง ให้เจ้าตัวเป็นผู้ฟังเอง

“เรื่องมันเริ่มจากอดีตแฟนเก่าของแกที่ชื่อน้องแม็ค แกจับได้ว่าโดนเขาหลอกและนอกใจก็เลยทะเลาะกันใหญ่โต แกเสียใจมากเลยขับรถออกไปกลางดึก”

“แม็ค? ผู้ชายหรือ”

“ก็เหงะสิ แกเคยมีแฟนเป็นผู้หญิงเสียที่ไหน ผู้หญิงคนเดียวที่แกใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุดก็มีแต่ฉันนี่ละ อยู่ด้วยกันบ่อยจนคนอื่นเข้าใจว่าเป็นัวเมียกันแล้ว!”

“พูดจาง่าเกลียด”

เฮ้อ! ต่ากันเฉย

“ฉันเปลี่ยนใหม่ก็ได้ อยู่ด้วยกันบ่อยจนคนอื่นเข้าใจว่าเป็นสามีภรรยา กันแล้วนะค่า แบบนี้ใช้ได้หรือยังคะคุณจิณณ์” แม่สาวตัวดียังอุตสาห์เปลี่ยนคำพูดใหม่หลังจากถูกตำหนิ แต่จะดีกว่านี้ถ้าเธอไม่ประชดประชันเขาอีก

ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจลึกๆ ให้แก่อาการหน้าชื่นของยิวหา ก่อนจะรับฟังเรื่องเล่าต่อ แม้จะเป็นการเล่าเรื่องคร่าวๆ แต่ตอนนี้เขาพอจะเข้าใจที่มาที่ไปบ้างแล้ว เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อประมาณสองสัปดาห์ก่อน จินนี่มีปัญหาเกี่ยวกับอดีตแฟนหนุ่มเลยขับรถออกไปด้วยหัวใจที่แหลกสลายและเกิดอุบัติเหตุ โชคดีที่แถวนั้นไม่ไกลจากย่านชุมชน ทำให้พลเมืองดีสามารถนำร่างผู้ประสบเหตุออกมาได้ทันเวลาแม้จะทุลักทุเลไปบ้างก็ตามที ฟังๆ ไปแล้ว แม้เขาจะรู้สึกสงสารจินนี่อยู่มากโข แต่ก็ยังไม่เห็นจุดเกี่ยวข้องกับระหว่างเขากับจินนี่อยู่ดี ต้องมีลี จุดที่เชื่อมเข้ากับร่างกายนี้ไว้ด้วยกัน มันคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรือการใช้ไหม

“ฉันบอกแก่แล้วว่าให้ใจเย็นๆ มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจา แต่เขาก็ไม่ฟัง สุดท้ายก็ขับรถออกไปทั้งอย่างนั้น คินนี่เป็นคินพระจันทร์สีเลือดด้วย ลางไม่ดีตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แกน่าจะอยู่ในบ้าน ไม่ควรออกไปไหน”

พระจันทร์สีเลือดหรือ ชายหนุ่มใคร่ครวญเรื่องดังกล่าวซ้ำๆ จริณสินะ คินนี่เขาประสบอุบัติเหตุถูกรถพุ่งชนในขณะที่ข้ามถนนก็เป็นคินพระจันทร์สีเลือดเช่นกัน

ดวงตาคมเบิกกว้างเมื่อค้นพบจุดเชื่อมโยงเสียที่

ไม่จริงน่า เหตุการณ์เดียวกันนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นคนที่ขับรถชนเขาก็เป็นจินนี่สินะ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงสลับร่างกันใช้ไหม เดียวสิ ในละครเขามีแต่พระเอกนางเอกสลับร่างกัน แล้วทำไมกรณีเขาถึงได้ผ่าขนมเดิม ดันสลับกับเพศเดียวกันเสียได้! แถมแจ็กพอตเป็นสองเท่าเพราะเป็นเพศเดียวกันที่มีจิตใจเป็นต่างเพศอีกด้วย

จะว่าจินนี่เป็นนางเอกของเขาก็ไม่น่าใช้ซะ เกรงว่าจะสวยเกินไป!

“เออละ ผมว่าตัวเองพอจะจับต้นชนปลายเรื่องราวได้แล้ว ทีนี้ผมอยากถามคำถามสักหน่อย คุณรู้ไหมว่า ทำไมเพื่อนของคุณถึงขับไปชนต้นไม้”

“เท่าที่ฟังมา ตำรวจสรุปว่าเพราะแกลบควบคุมรถไม่อยู่เลยไถลไปชน

ตันไม้ข้างทาง”

“ใช่แน่หรือ ทำไมจู่ๆ ถึงควบคุมรถไม่อยู่ ไม่ใช่เพราะหักหลบหรือ บังเอิญไปชนใครเข้าที่กลางถนนเลยทำให้เสียหลักพุ่งลงไปข้างทางงั้นหรือ ผมว่าทฤษฎีนี้เป็นไปได้มากกว่านะ”

พอได้ยินอย่างนั้น ยิหฺวาก็หันมองเขาอย่างตกใจ

“ชนหรือ หมายถึงความว่ายังไง แกขับไปชนใคร!”

“ผู้ชายคนหนึ่ง”

หญิงสาวใจหายวาบ จริงอยู่ ตำรวจไม่ได้สรุปสาเหตุนี้มาด้วย เพราะพยานหลักฐานที่มีสรุปความเป็นไปได้ได้เพียงเท่านั้น ไม่มีการปรากฏตัวของผู้บาดเจ็บรายอื่น อีกทั้งรถยนต์ของเขาก็เสียหายยับเยินแทบทั้งคัน จนมองไม่ออกว่าร่องรอยใดเกิดจากการชนคนหรือชนต้นไม้ด้วยซ้ำ มันแปลกจริงๆ แต่หากเจ้าตัวพุดออกมาเองย่อมแปลว่าเขาชนใครสักคนจริงๆ ซวยแล้ว งานเข้าแล้วไหมเล่า!

“คะ...ใครกัน แกชนใครเข้า แล้วบาดเจ็บมากหรือเปล่า มีใครพาไปรักษาตัวแล้วหรือยัง!”

“เขาปลอดภัยดี แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ เขาไม่โอเคเลยสักนิดเดียว”

“ยังไง”

แทนที่จะตอบ ชายหนุ่มกลับยกมือขึ้นมากดหน้าผากตัวเองอย่างกลัดกลุ้ม

ยังไงนะหรือ ก็เพราะผู้ชายคนที่เธอถามถึงนั่งอยู่ตรงนี้แล้วไงล่ะ แต่เอาเถอะ ตอนนี้ทฤษฎีความเป็นไปได้มีอยู่แค่อย่างเดียว นั่นคือเกิดการสลักร่างกันขึ้นในคืนพระจันทร์สีเลือด เขาติดอยู่ในร่างของจินนี่ ส่วนจินนี่ก็คงติดอยู่ในร่างของเขาเช่นกัน หากเขาจะหาทางสลักลับคืนก็คงต้องหาตัวจินนี่ตัวจริงให้พบ แต่ปัญหาคือ หลังจากที่ถูกรถชนแล้ว จินนี่พาร่างของเขาไปไว้ที่ไหนกันล่ะ ตำรวจจึงได้สรุปว่าไม่พบผู้บาดเจ็บรายอื่น ร่างของเขาควรจะอยู่บริเวณนั้นสิ หรือมีคนเคลื่อนย้ายร่างของเขาไปที่อื่นก่อนแล้ว แต่ฝีมือ

ใครกัน และทำไปเพื่ออะไร คำถามมากมายผุดขึ้นในสมอง ยังไม่ทันได้ใคร่ครวญอะไรไปมากกว่านี้ เสียงรื้อรอนของยิหวกก็ดังแทรกขึ้นมาอีก คงเป็นห่วงเพื่อนและชายผู้โชคร้ายคนนั้นมาก

“ฉันไม่เข้าใจแกลเลย แกรู้ได้ยังไงว่าคนที่โดนชนไม่โอเค เร็วๆ ตอบฉันมาลัทธิ ฉันจะบ้าตายอยู่แล้วเนี่ย!”

ต่อให้ไม่มีอีกฝ่ายคอยเร่งเร้า เขาก็คิดจะบอกเธออยู่แล้ว เขาพยายามทำอย่างนั้นมาตั้งแต่ต้น เพียงแต่เธอปฏิเสธที่จะเชื่อเองต่างหาก ไม่รู้ว่าครั้งนี้จะยอมเชื่อได้แล้วหรือยัง เพราะเขาต้องการความช่วยเหลือจากเธอเสียด้วย

“ทำไมผมจะไม่รู้ล่ะ ก็ในเมื่อผู้ชายที่ถูกรถชนคือตัวผมเอง ตอนนั้นผมติดอยู่ในร่างของเพื่อนคุณ และเพื่อนคุณก็กักติดอยู่ในร่างของผม ผมคิดว่าเราสองคน...” เขาขบริมฝีปากอย่างตึงเครียด ตั้งสติได้แล้วจึงเปล่งเสียงซ้ำซ้ำ

“เราสองคนสลักร่างกัน”

“ฮะ ว่างั้น!”

“ฟังไม่ผิดหรอก ไม่ทราบว่าคุณจะกรุณา...” ดวงตาเข้มนัยน์ตาคู่สวยอย่างแน่วแน่จริงจัง

เขารู้ว่ามันทำให้เชื่อได้ยาก แต่หากยิหวยอมเปิดใจเชื่อเขาลัทธิก็คงจะวิเศษเลย ไม่รู้ว่าจินนี่จะกำลังตามหาเขาอยู่ด้วยหรือเปล่า แต่เขาไม่ยอมอยู่รอเฉยๆ ยิหวเป็นคนที่มีจิตใจดีที่สุดในนี้ที่สุด เธอต้องช่วยเขาตามหาอีกฝ่ายได้แน่

“กรุณาช่วยผมตามหาร่างจริงของตัวเองและหาวิธีสลักร่างใหม่ คุณจะได้เพื่อนคนเดิมของคุณกลับมา แล้วเราจะได้จบเรื่องบ้าง นี่เสียทีขอร้องละครับ ตอนนี้ไม่มีแต่คุณคนเดียวที่จะช่วยผมได้”